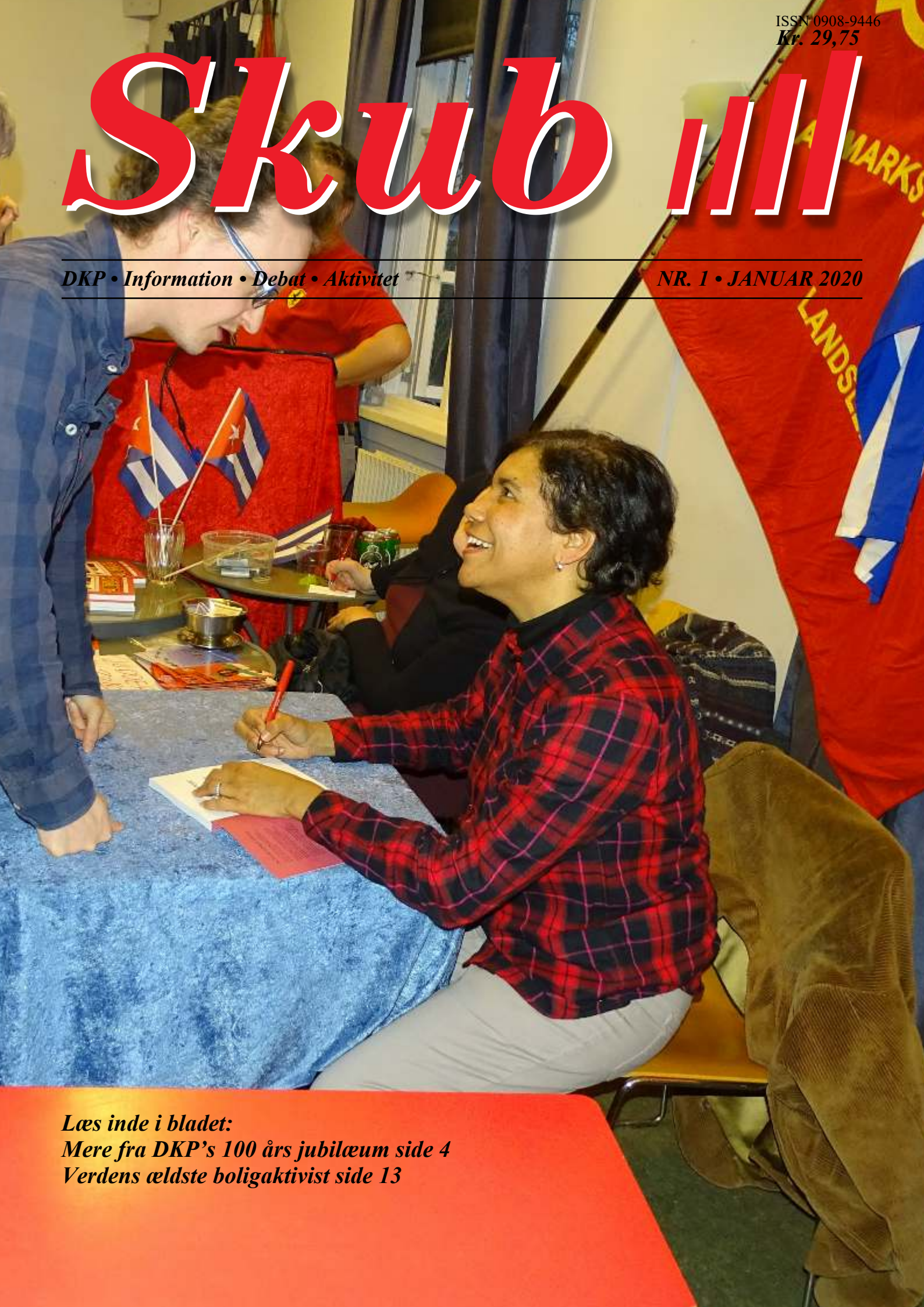

Skub

DKP • Information • Debat • Aktivitet

NR. 1 • JANUAR 2020

Læs inde i bladet:

Mere fra DKP's 100 års jubilæum side 4

Verdens ældste boligaktivist side 13

Indholdsfortegnelse

Nederlagets lære	4
Solidaritet som del af kommunisters DNA	5
Kommunisterne og enhedsarbejdet	7
Fordømmelse af bolivianske højrekræfters statskup	8
DKP-plakater på Arbejdermuseet	9
Bladfondindsamlingen 2019 (distriktsopgørelse)	10
»Ghetto«-planen	11
Verdens ældste boligaktivist	13
Fake News	14
USA er dysfunktionelt	16
Enhedslisten og EU	18
Informationsteknologi og informationssamfund	21
Kommunistisk enhed	24
Fred & solidaritet	26
Pensionisternes Kulturforening	27
Nytårshilsener	28

Skub i 2020:

April: Deadline 2. april. Udkommer 17. april

August: Deadline 30. juli. Udkommer 13. august

November: Deadline 29. oktober. Udkommer 12. november

Udgivelsesdatoen er den dag, bladet forventes leveret fra trykkeriet. Der vil gå nogle dage, inden bladet er abonnenterne i hænde.

Åbningstider

for DKP's sekretariat og partitbutik, Frederikssundsvej 64, København NV

Torsdag	13-16	Luis Monteiro
Fredag	14-17	John Christoffersen
Lørdag	12-15	Birgit Unnerup

Telefon: 33 91 66 44

Forsidebilledet: I forbindelse med DKP's 100 års jubilæum og den efterfølgende GKS-prisuddeling tog Cubas afgangende ambassadør Yiliam Gomez Sardinias afsked med Danmark og de danske kommunister og signerede i den sammenhæng bøger. Foto: Dansk-Cubansk Forening

Skub nr. 1 januar 2020

Udgivet af Danmarks Kommunistiske Parti

Frederikssundsvej 64, 2400 København NV

Tlf.: 33 91 66 44

www.dkp.dk

E-post dkp@dkp.dk

Giro/bank (1551) 5 00 27 53

LaserTryk, Århus

Ansvarshavende redaktør:

Henrik Stamer Hedin

Synspunkter fremsat i signerede artikler dækker ikke nødvendigvis redaktionens eller partiledelsens holdning.

Skub udkommer 4 gange om året. Årsabonnement: Kr. 200

Deadline næste gang den 2. april 2020

Bladfonden oktober kvartal 2019

Oktober

I alt kr. 23.130
(liste i novembernummeret)

November

Bjarne Rasmussen, Roskilde kr. 100
Henning Jakobsen, København S kr. 100
Agnes Ruben, København N kr. 100
Lilli Swing, Blokhus kr. 200
Erna & Per Eriksen, Søborg kr. 200
Kaj Steinicke, Nykøbing F kr. 300
Jens Fransen, Slagelse, indsamlingsliste kr. 550
Nina Jones, Slagelse kr. 100
DKP-møde Slagelse 26. november, Skub-bidrag kr. 200
DKP Aalborg, overskud ved indsamling og køb 16/11 kr. 2.214

I alt kr. 4.064

December

Bjarne Rasmussen, Roskilde kr. 100
Anders Kristensen, København N kr. 100
Ditlev Petersen, Termestrup kr. 300
Hovedstaden, arr. 7/12 kr. 1.970
Erna & Per Eriksen, Søborg kr. 200
Gelsted-Kirk-Scherfig Fonden kr. 6.100
Pensionisternes Kulturforening af 1965 kr. 500
Steen Parker Sørensen, Slagelse kr. 100
Anker Schjerning, Slagelse, indsamlingsliste kr. 500
Bjarne Rasmussen, Roskilde kr. 500
John Christoffersen, København N kr. 420
Hovedstaden, Indsamling 22/12 kr. 1.100
Flemming, Hovedstaden, Skub-af. kr. 500
Henning J., Hovedstaden, indsamlingsliste kr. 1.250
Skub-af. søndag, Hovedstaden, mad kr. 500

I alt kr. 14.140

Oktober kvartal i alt kr. 41.334

Bidrag til DKP's bladfond kan indsættes på giro 5 00 27 53 (+01<+5002753) eller bank 1551 0005002753.

Fødselsdag

Per Feldballe Eriksen

Søborg

9. februar

75 år

Et hjerteligt til lykke fra redaktion og sekretariat!

Dødsfald

Vi har mistet kammerat

Jørgen Lund

Vejle

fhv. medlem af landsledelsen
død 28. november 2019

Æret være hans minde

Korthuset

Storbritannien forlader EU. Så meget står klart efter valget den 12. december. Og det er godt.

Det er godt, fordi det kan blive startskuddet til EU's opløsning. Det knager i mange andre af Unionens fuger, og hvis den falder fra hinanden i de kommende år, vil det afgørende svække den tyske finanskapitals dominans i Europa. At Brexit muligvis samtidig vil betyde kollaps for de sidste rester af det britiske imperium, det engelske herredømme i Nordirland og Skotland, kan man også kun hilse velkommen.

Lad mig for fuldstændighedens skyld sætte ord på det, som alle véd: Det var Boris Johnsons konservative parti, der med en tordnende valgsejr sikrede Brexit. Man har kaldt Boris Johnson løgnagtig, korrupt og meget andet, og det er muligvis rigtigt alt sammen; men det var åbenbart hans sejr, der skulle til for at drive den nødvendige udvikling frem efter tre års stilstand og forsøg på at dreje uret tilbage.

Det er en uvant og noget bitter oplevelse, at man skal glæde sig over en konservativ valgsejr. Og det skyldes i høj grad den helt uforståelige holdning, Labour under Jeremy Corbyns ledelse indtog i parlamentsdebatterne og i valgkampen.

Jeremy Corbyn blev til manges overraskelse og til højrefløjens forfærdelse valgt til formand for Labour på et venstreorienteret program om renationaliseringer og social og demokratisk oprustning. Det program begejstrede ungdommen, som strømmede til partiet i en grad, så medlemstallet formelig eksploderede. Helt så stor begejstring vakte det ikke i EU og på Labours EU-fanatiske højrefløj, for det gik stik imod alt, hvad EU står for. Men vælgerne belønnede Labour og Corbyn med en valgsejr, der – så logisk den var – overraskede mange, ikke mindst den daværende konservative leder Theresa May, som troede, at revolutionsromantikeren og trotskisten Jeremy Corbyn og hans genoprustedes Labour-parti ville være et let bytte. Hun blev klogere, og det er ikke altid morsomt.

Corbyns – og Labours, måtte man gå ud fra – program burde have tilsagt, at Labour bakkede helhjertet og utvetydigt op om det engelske folks klart udtalte ønske om at komme ud af EU, så meget mere som de (hidtil) sikre Labour-valgkredse i den »røde mur« tværs over det nordlige England også var *leave*-kredse ved folkeafstemningen i 2016. Sådan gik det ikke. Tværtimod kom Labour under de tre års opslidende tovtækkeri mere og mere til at stå som den kraft, der på enhver måde søgte at forhale og spænde ben for Brexit.

Hvad var det, der fik Corbyn til at vælge den linje? Var det opportunisme? Taburetkløe? Eller var det de gamle, EU-fanatiske partipampere, der havde vredet armen om på ryggen af ham? Uanset hvad, så hævnede det sig den 12. december med Labours voldsomme tilbagegang, især i de gamle Labour-højborgere i den »røde mur«. Det nederlag var lige så logisk og forventeligt som sejren i 2017.

Men det er ikke det indtryk, man får, når man hører eller læser Labour-højrefløjens (eller danske socialdemokraters) kommentarer til valgnederlaget: Det skyldtes ene og alene Jeremy Corbyn og den venstrekurs, han havde »påtvunget« Labour. Det var den, vælgerne havde vendt sig fra, hed det. Og det uden hensyn til valgsejren to år før. Og uden hensyn til meningsmålingers klare udsagn om, at Labours nye kurs er populær hos vælgerne. Det var de unge, globaliserings- og EU-venlige vælgere, der havde vendt sig fra Corbyn, hed det. Uden hensyn til, at det var de unge, der havde sluttet op om Corbyn i sin tid.

Nu har pamperne tvunget ham til at gå af, fordi han har ført partiet ud i katastrofe, ruin og tilintetgørelse. Og det uden hensyn til, at Labour kun gik 8 procentpoints tilbage og stadig har 200 pladser i Underhuset – næsten en tredjedel af samtlige.

EU er bygget på løgne, og EU-tilhængerne fortsætter med at finde på nye løgne. Alligevel knager det i korthuset; og en dag falder det sammen.

Godt nytår!

Udtalelse

Brexit - en dejlig julegave

Danmarks kommunistiske Parti – DKP – hilser med tilfredshed, at det er lykkedes Storbritanniens premierminister Boris Johnson at få ført Brexit så langt frem, at der nu både er en aftale med EU samt udsigt til et valg, hvor parlamentsflertallet vil være parat til at efterleve resultatet af folkeafstemningen i 2016.

En britisk løsrivelse fra EU vil få stor positiv betydning for de danske bestræbelser på at komme ud.

Stor tak til brexitbevægelsen for dens heroiske fastholden af EU-modstanden op til og efter folkeafstemningen.

Det er med beklagelse, at vi må notere, at ledende kræfter i Labourpartiet med næb og kløer kæmper for at blive i det arbejderfjendske EU.

Vedtaget af DKP's landsledelse den 1. december 2019

Nederlagets lære

Vi bringer på de følgende sider nogle flere af talerne ved DKP's 100 års jubilæum; tre blev bragt i novembernummeret, og her følger tre til. Blandt de indbudte talere var formanden for Kommunistisk Parti i Danmark (KPiD).

Af Rikke G. F. Carlsson

De kommunistiske partier er kamppartier. De er født i kamp mod det kapitalistiske samfundssystem for samfundsforandring frem til socialisme, og vi har derfor erfaringer med os fra både sejr og nederlag – nationalt som internationalt.

At vi her i Danmark i dag kan fejre 100 år med et kommunistisk parti er en sejr over de mange angreb – åbenlyse som mere lyssky – et sådan parti har været udsat for, og som må være forventeligt for et systemforandrende parti. I disse år fejrer vi det sammen med andre kommunistiske partier rundt om i verden, og vi fejrer det i år samtidig med, at vi kan fejre 100-året for dannelsen af den Kommunistiske Internationale, som netop har afholdt sin årlige internationale conference.

I Danmark og i mange andre lande blev det kommunistiske parti stiftet i kølvandet på dannelsen af Internationalen. Ungdommen tog initiativet og brød ud fra socialdemokratiet under inspiration fra Internationalen. Det udviklede det sig til at blive et kommunistisk parti byggede på Marx, Engels og Lenin.

De første år efter den russiske revolution og dannelsen af Komintern var præget af en skærpet klassekamp. Verdenskrigens rædsler fik mange arbejdere til at indse, at krigen var kapitalens krig, mens ofrene var arbejderklassens. Samtidig betød den socialistiske revolution i Rusland, at man nu med egne øjne kunne se, at en ny samfundsstruktur kunne virkeliggøres på baggrund af arbejderklassens behov og erfaringer.

Men de unge kommunistiske partier var ikke parat til at takle kapitalismens store sammenbrud med børskrakket i 1928. Det kom som bekendt til at koste arbejderklassen, ja hele verdens befolkning, dyrt og endte ud i 2. verdenskrig. En tungt vejende årsag var den splittede arbejderklasse.

Komintern var præget af indre stridigheder efter Lenins død. Og dette gavnede ikke socialismens kamp. Der blev brugt begreber som socialfascisme mod socialdemokraterne, hvilket var en ideologisk fejl, da det ødelagde muligheden for at danne alliance mellem arbejdere, kolleger og naboer i enhedsfrontstrategien mod den fælles fjende.

Det blev der rettet kraftigt op på i forbindelse med Kominterns 7. verdenskongres i Moskva i 1935. Her formuleredes parolen: Fascismen er fjenden! Nu var det på høje tid at samles om **folkefrontspolitikken**: En politik alliance, der samler bredt mellem arbejdere, selvstændige, småfiskere og småbønder mod et fælles mål – at knuse fascismen. Vi vandt og vi tabte. Nye lande kunne begive sig ind på vejen til socialisme, og de kommunistiske partier, herunder vores, voksede sig store på baggrund af deres indsats. Men det kapitalistiske system havde længe haft sin strategi for overlevelse klar. Nu gjaldt det klassekampen, og den blev international – system mod system. Til det

brug blev bl.a. NATO dannet, som på trods af massiv folkelig modstand i de europæiske lande fik næsten alle ind i folden og ensrettede den massive antikommunistiske propaganda. De resterende lande er nu også opslugt gennem såkaldte partnerskabsaftaler, lige med undtagelse af nogle få mindre stater, som kapitalismen har brug for til sine lyssky økonomiske transaktioner. Den dengang omtalte magtbalance mellem NATO og Warszawa-pagten er nu afløst af et frit valg af fjende, frit valg af lovgivning uden restriktioner med terrorlovgivninger samt politisk manglende pres på atomaftalernes overholdelse. Selv den borgerlige retsstat er smuldret.

Storkapitalen havde også lært noget af krigen om at stå sammen om fælles interesser. Den europæiske kapital, som på det tidspunkt fortrinsvis var nationalt funderet, satte sig sammen og dannede i første omgang Kul- og Stålungionen, som senere blev udvidet til at omfatte målsætningen om en økonomisk, politisk union. Det blev den med Rom-traktaten, der stadfæstede de fire uomgængelige rettigheder for kapitalen. Den blev solgt overfor landene og deres befolkninger som et fælles markedsforetagende, EF, som så endte op med den politiske Union, som vi kender. Målet var nået, og nu gjaldt det så at komme videre med det politiske projekt frem til den regerende neoliberalisme, vi plages af i dag. Tand for tand har de hevet ud af arbejderrettigheder og demokratiske rettigheder, og løntryk er sat i system. Neoliberalismen styrer Europa med hård hånd, mens fascismen blomstrer i ytringsfrihedens navn.

Hvad er så forskellen på gammelkendt liberalisme og neoliberalisme? Det er, at kapitalen har fået åbenbaret et helt nyt marked, nemlig det solide marked, som var offentlig virksomhed betalt af skatteborgerne. Fra tele- og elvirksomhed ned til arbejdsformidling og sociale rettigheder. Den anonyme finanskapital er i globaliseringens navn blevet såvel Europas som verdens enevældige herskere.

Da hele den udvikling i Europa tog form, brugte vi igen folkefrontsstrategien. Vi dannede Folkebevægelsen mod EF, senere EU. Selv om det alligevel blev et ja i 1972, så var »Nej'et« i klart flertal i de store arbejderbyer, men dengang var der langt flere bønder og fiskere end i dag, og de sikrede ja'et, hvad mange senere bitterligt fortrød. Folkebevægelsen blev den kraft, der sikrede danskerne viden om EU og dermed de mange gange Nej, der sidenhen blev resultatet af de mange folkeafstemninger angående EU. Det vigtigste var nej'et til Unionen – Maastricht traktaten, det var en sejr. Men vi kom alligevel med i Unionen efter genistregningen om Edinburgh aftalen og dens undtagelser. Undtagelser som man så lige siden har forsøgt at få os til at stemme om at forlade. Indtil nu uden held. Ligesom man gerne ville have det

med Brexit. Disse vores sejr skyldtes ikke mindst Folkebevægelsen, der har holdt fast i strategien. Derfor var det et stort nederlag, der kan få alvorlige konsekvenser, at Enhedslisten snigløb Folkebevægelsen og stillede selvstændigt op, og grimt var det at se dem løbe fra aftalen om økonomisk støtte, indgået i forbindelse med aftalen om listeforbund. FB leverede ca. 40 % af stemmerne til deres ene mandat. Og det var et grimt slag i hovedet, at de partier, Enhedslisten glædede sig til at stå sammen med i EU parlamentet, stemte for den afsindige resolution om at sidestille kommunisme med nazisme.

Men det er ikke første – og sikkert heller ikke sidste – gang at velmenende og mindre velmenende kræfter søger flertal for at ændre et langsigtet mål – strategien. Det være sig strategien om Ud af EU for Folkemagt som om kampen for socialisme. Vi oplevede det i slutningen af 1980'erne, hvor falske teorier om f.eks. kapitalismens fredsuelighed kom i fokus i de kommunistiske partier, fortrinsvis i de højt udviklede lande. Det martrede de kommunistiske partier samtidig med ideer om at springe over, hvor gærdet er lavest, og opbygge såkaldte venstrefløjstister for at komme ind i parlamenterne, herhjemme med Enhedslisten for at komme i Folketinget. Listerne udviklede sig alle steder til at blive partier.

Denne udvikling endte med et stort nederlag, hvor de kommunistiske partier blev splittet og kapitalismen endelig fik nedlagt Sovjetunionen og de europæiske socialistiske lande. Socialismen er død, stod der med store bogstaver på avisernes forsider, og at vi var svækket, er sandt. Men igen havde kapitalen forberedt sig, og vi nåede knap at blinke med øjnene, før den første krig mod de tidligere kolonier, her Irak, satte ind. Det var den fredsuelighed. Og så kom alle rapporterne fra såkaldte ekspertudvalg om arbejdsløshedslovgivningen, boligpolitikken osv. Det var et nederlag, der ville noget. Sejr og nederlag for arbejderklassen har altid hængt sammen med vores styrke eller mangel på styrke. EU satte ind i hurtigere tempo, og det blev ikke alene kommunisterne, det gik ud over. Også Socialdemokraternes reformisme led nederlag. Storkapitalen vil ikke reformeres til gavn for arbejderne; de kommende reformer handlede da også om det, de tog tilbage. »Det tør de aldrig,« sagde mange, da det startede. Jo, det gjorde de, og det vil de fortsætte med, så længe vi ikke kan give arbejderklassen dens stolthed og

kampvilje tilbage, så længe vi upåtalte lader velmenende og mindre velmenende stikke folk blå i øjnene og påstå, at man kan reformere EU og dets kapitalistiske system. Forureningen af vores klode er ekspanderet i de sidste 30 år i takt med den frihed, kapitalen har fået. De fremskridt, viden og forskning, mennesket har tilegnet sig, bliver tilsidesat i handelsaftalernes hellige navn. Og de fortsætter. EU prioriterer våbenforskning frem for liv og miljøforskning. Vi ser alle universiteter blive skåret ned på alle humane fakulteter. Planetens redning kan kun ske ved en samfundsændring. Vi må påpege kapitalens industri- og krigsrolle.

Derfor bliver også vores fælles strategi om afsløring af EU og Danmark ud af EU som et skridt på vejen frem mod socialisme vigtig for udviklingen af Folkebevægelsens fremtid.

Derfor er det vigtigt at vi hele tiden bruger netop den styrke der ligger i vores og Lenins partiprincip om partiet af en ny type, der med et noget svært forståeligt udtryk hedder demokratisk centralisme; at vi fastholder den kollektive diskussion, sikrer at alle har bidraget, så vi kan vurdere situationen i dens helhed, inden vi træffer beslutning. For det er jo sådan, at strategien ligger fast, mens taktikken for handling undervejs altid afhænger af de aktuelle betingelser og muligheder.

Og derfor er det vigtigt, at vi drager den lære af vores nederlag, at det kan gå grueligt galt og at man mister orienteringen, hvis vi vælger at hoppe over hvor gærdet er lavest. Som Lenin skrev: »Vi marcherer i sluttet flok ad en stejl og vanskelig vej, holdende hinanden fast i hænderne. Vi er på alle sider omgivet af fjender, og vi må næsten ustandselig vandre under deres ild. Vi har forenet os efter en frit truffet beslutning, netop at kæmpe mod fjenderne og ikke træde ned i sumpen ved siden af... vi har frihed til at gå hvorhen vi lyster, frihed til at kæmpe ikke blot mod sumpen, men også mod dem der drejer af mod sumpen.«

Vi er så få som for 100 år siden, men det må ikke gøre, at vi mister modet; vi er rigere på erfaring nu. Og aldrig før har der været så meget brug for kommunister som nu.

På KPID's vegne takker jeg for at kunne komme her i dag og på denne måde være med til, at vi sammen fejrer vores 100 år, og vi ser frem til et fortsat stærkt og tillidsfuldt samarbejde i fremtiden.

Solidaritet som del af kommunisters DNA

Hvis du ryster af vrede og indignation hver gang der begås en uretfærdighed i verden, så er vi kammerater, skrev Che Guevara i 1964. Men kan vi som Che »ryste af vrede over enhver uretfærdighed«?

Tale ved DKP's 100 års jubilæum

af Sven-Erik Simonsen, formand for Dansk-Cubansk Forening

Over for, hvor jeg bor, er der lige åbnet en frisørsalon med navnet »EGO«. Egoismen, selvoptagetheden og individualismen har nået chokerende højder.

Da jeg var lille i Vestjylland, lærte jeg sange i skolen og forsamlingshuset. En af de tekster, som talte til mig, var sangen »Langt højere bjerge...« som slutter med »da har i rigdom vi drevet det vidt, når få har for meget og færre for lidt«. Jeg troede, at det var noget, som vi alle var enige om i hele befolkningen, at det var en fundamental værdi – til alle tider... Man hører næsten aldrig den sætning i dag.

Mens jeg var lille og naiv i Vestjylland, var Che Guevara voksen og en central leder i den cubanske revolution. Ved årsskiftet 1963/64 modtog han et brev fra Maria Rosario Guevara, der boede i Marokko. Hun var en stor fan af Cubas

»Dit eksempel lever og dine idéer holder«

revolution og begejstret for Che Guevara. Og hun skrev for at undersøge, om de to måske var i familie, da de jo begge havde rødder i Spanien og begge hed Guevara.

Che svarede den 20. februar 1964:

»Jeg ved ikke, hvilken del af Spanien min familie stammer fra... der var virkelig mange, som udvandrede. Min familie er udvandret i flere omgange på grund af dårlige levevilkår... Jeg tror ikke, vi to er nære slægtninge. Men hvis du ryster af vrede og indignation hver gang der begås en uretfærdighed i verden, så er vi kammerater, hvilket er vigtigere.

Med revolutionær hilsen

Kommandant Ernesto Che Guevara«.

Kan vi som Che »ryste af vrede over enhver uretfærdighed«?

Nogle begivenheder ryster os og trænger ind som den lille døde flygtningdreng på en sandstrand i Sydeuropa. Som den nøgne pige i Vietnam, hvis hud brænder med napalm. Sådanne ting rører alle. Men det får ikke alle til at handle. Overgrebene er så mange. Splittelsen og fremmedgørelsen så massiv. Magtesløsheden er så stor.

Måske kan vi sige, at kommunister har taget bevidst stilling til at lade sig røre af uretfærdigheder. Blive vrede og handle. Handle med kamp og solidaritet.

Sådan er solidaritet en del af kommunisters DNA.

Jeg synes det er en ære at være indbudt som taler på denne dag, hvor Danmarks Kommunistiske Parti fylder 100 år.

Jeg er som mange ved formand for Dansk-Cubansk Forening og repræsenterer mit parti Kommunistisk Parti. DKP har været med omkring solidariteten med Cuba siden starten i oktober 1968. Jeg har siddet i foreningens hovedbestyrelse med en række DKP'ere gennem årene og lært meget af jer. Tillad mig at sige en særlig tak til Preben Henriksen, som nu er sammen med Marx og Lenin, Che og Fidel... og til John Christoffersen, som er her i dag; og til Jørgen Tved for blot at nævne nogle. De har lært mig meget.

Det er folk, som har kæmpet hele livet. Det er dem, som Bertolt Brecht betegner som uundværlige.

Som han skriver:

»De svage kæmper ikke. De stærke kæmper måske en times tid.

De som er endnu stærkere kæmper i mange år. Men de stærkeste kæmper hele livet igennem. De sidste er uundværlige.«

Sådan nogle mennesker kender jeg også fra Cuba.

Dansk-Cubansk Forening er klar til at lancere en ny bog, *De Fem Cubanere sammen med USA's arbejderklasse*. I den møder De Fem nogle unge cubanere, som nysgerrigt spørger til, hvad disse 5 berømte helte nu skal lave – nu hvor de har ydet deres bidrag til kampen. Svaret fra De Fem lyder: Vi skal indtage vores plads i »skyttegravene«, og vi skal bedømmes på det, vi gør i dag og i morgen, resten af livet – for ingen revolutionær kamp slutter med, hvad du tidlige har udrettet.

De Fem er led i en kæde, og det er ikke tid at hvile på laurbærene. Med Trump i Det Hvide Hus og med imperialisterne ved gadedøren.

Hvis vi vil studere solidaritet, international solidaritet, så er der efter min mening ikke noget folk, der repræsenterer det smukkere end cubanerne. De har 50.000 læger, lærere, sygeplejersker, agronomer, teknikere etc. udsendt til 70-80 lande i verden. De uddanner flere tusinde unge fra fattige lande som læger hvert år, gratis – blot mod de unges løfte om, at de vender tilbage til hjemlandet for at arbejde. De repræsenterer og dokumenterer, at der ikke er en modsætning mellem international solidaritet, proletariske internationalisme og en stærk fædrelandskærlighed – en stærk patriotisme.

De har lært det fra Marx, som formulerede appellen: Arbejdere i alle lande – foren jer. Og de har lært det fra nationalhelten Jose Marti, som formulerede det sådan: Fædrelandet er menneskeheden.

Også Cubas afgangende ambassadør Yiliam Gomez Sardinias talte ved partijubilæet, og under den efterfølgende GKS-prisuddeling om søndagen tog hun afsked med de danske kommunister. Hun ses her mellem sin mand til højre og Dansk-Cubansk Forenings formand Sven-Erik Simonsen til venstre. Foto: Dansk-Cubansk Forening.

Det er som bekendt praksis, der i sidste ende afgør om et udsagn er sandt.

Lad os tage et sandhedstjek på påstanden om, at solidaritet er del af kommunisternes DNA.

Når jeg ser på den kreds, der er samlet her, så genkender jeg mange.

Jeg har mødt jer og mange andre kommunister, når vi mindes De Spaniensfrivillige og dem, som kæmpede mod besættelsen i 1940-45; i kampen mod Vietnamkrigen; i solidariteten med og indsamlingerne til de britiske minearbejdere; i kampen for og solidariteten med palæstinenserne.

Som dem, der trods modvind støtter koreanernes kamp mod imperialisme og for genforening; som gik forrest i kampen mod apartheid i Sydafrika, i solidariteten med Cuba; dem, der kæmper i boligbevægelsen Almen Modstand; dem der er og har været aktive i faglige kampe.

Det var os, der mødte op ved Forligsinstitutionen og havde en røde fane med, da de offentligt ansatte kæmpede for deres overenskomster.

Og sådan kan man fortsætte.

Så ja, solidaritet er del af kommunisternes DNA.

Tak, DKP, og til lykke!

Kommunisterne og enhedsarbejdet

Som nævnt i novembernummeret blev DKP's 100 år fejret ikke blot i København, men også andre steder i landet – således i Randers, hvor Henning Jakobsen, medlem af landsledelsen, talte.

Af Henning Jakobsen

Tak for lejligheden til at tale ved dette vigtige jubilæum. Man kunne sige meget om nødvendigheden af det kommunistiske parti, om nødvendigheden af socialisme og kommunisme, om behovet for at det kapitalistiske barbari med dets følgesvende: kriser, krige og social nød og elendighed, bringes til et snarligt ophør. Inden det er for sent. Inden jorden er gjort mere eller mindre ubeboelig.

DKP blev stiftet i kølvandet på 1. Verdenskrig, hvor arbejdere over hele verden forstod at tiden var inde til en grundlæggende forandring, en revolution, som en gang for alle skulle gøre op med krigens gru. Men kapitalismen viste sig desværre uventet levedygtig og overlevede de fleste steder de revolutionære opsving, som fulgte i hælene på hver af de to verdenskrige.

Som kommunister har vi altid forsøgt at være et konsekvent alternativ til kapitalismens terror mod mennesker – et alternativ til en verden domineret af krige, kriser og social nød og elendighed. Skal vi lære af historien, kommer antikkens græske bystater dog uvægerligt ind i billedet. For uanset hvor mange pæne ord, f.eks. demokrati, vi har lånt fra antikke græske bystater, er den vigtigste lære herfra, at uden sammenhold mod datidens supermagter stoppede festen hurtigt. I det øjeblik de uens græske bystater lod sig lokke til at modarbejde hinanden, gik den græske civilisation sin undergang i møde. Uden Sparta – intet Athen, må man konkludere.

Og den lære kunne være basis for den måske vigtigste erfaring, som den kommunistiske bevægelse har opnået, nemlig at enhedsarbejde er en nødvendig ting. At fælles kamp for fælles mål er en nødvendighed i kampen for fred, frihed og socialisme. Det var det i partiets yngste år, hvor mellemkrigstidens massearbejdsløshed og fattigdom krævede fælles handling for faglige og sociale rettigheder. Det gjaldt i modstandskampen under besættelsen. Det gjaldt under den fortsatte kamp for fred og frihed i efterkrigstidens modstand mod NATO-medlemskabet og for fred – herunder for en verden

uden atomvåben.

Det gælder også i den fortsatte kamp for dansk selvstændighed – mod den Europæiske Union, en union, hvis eneste formål er at sikre kapitalismens overherredømme over en stadig større del af verden. Her kan vi netop alliere os med andre, som måske har andre mål end os, når vi først har frigjort os fra EU.

Derfor var DKP *Arkivbillede* op til afstemningen

om dansk tilslutning til EF i 1972 da også en af de vigtigste kræfter i dannelsen af det, som senere blev til Folkebevægelsen mod EU. Desværre tabte Folkebevægelsen sit sæde i EU-parlamentet ved dette års EU-parlamentsvalg. Det var derfor et vigtigt landsmøde, som Folkebevægelsen for en lille måned siden holdt på Vesterbro i København. Og det landsmøde vil jeg gerne fortælle lidt om:

Folkebevægelsens Landsmøde var generelt en positiv oplevelse, startende med beretningsdebatten: Bredde og aktivisme er to ting, som der generelt blev efterlyst mere af fra talerstolen. Store og vigtige spørgsmål blev rejst i debatten: Skal man primært udtrykke sig kritisk om EU? – eller positivt om alternativerne til EU? Skal man fokusere på kernevælgere eller tvivlere? Skal der igen søges valgforbund ved et kommende parlamentsvalg? Det er alt sammen spørgsmål, som skal diskuteres i Folkebevægelsen i den kommende tid. Netop fra talerstolen blev det dokumenteret, at der vitterligt allerede er højt til loftet i Folkebevægelsen, idet de to sidst indtegnede i beretningsdebatten var en lokalpolitiker fra DF og en folketingspolitiker fra Enhedslisten.

Efterfølgende var der debat om Folkebevægelsen mod EU's

fremtid. Ingen satte spørgsmål ved den fortsatte nødvendighed af Folkebevægelsens modstandsarbejde mod EU på trods af valgresultatet. Tilbage som en nødvendig opgave står balancen mellem behovet for øget bredde og behovet for konkrete svar på konkrete politiske spørgsmål.

Der blev fremlagt en årsplan for den kommende tids arbejde med overskriften »Større, stærkere, bredere og yngre«. Selvom vi kan lære meget af antikkens grækere, så er dette ikke en nyfortolkning af de olympiske idealer, men derimod Folkebevægelsen mod EU's erklærede målsætning for det kommende års arbejde.

Organisatorisk lægges der således op til hvervning af flere medlemmer – herunder også yngre EU-modstandere, gerne fra hele landet og fra et bredt politisk spektrum. Folkebevægelsen får endvidere et formandskab for at effektivisere kommunikationen. Politisk skal der være fokus på modstand mod bankunionen. Også EU's krigerånd skal bekæmpes og forsvarsforbeholdet derfor fastholdes. I diskussionen om det fremtidige arbejde blev det bl.a. foreslået at koble Folkebevægelsens arbejde sammen med modstanden mod EU's budgetlove.

Men nu er det jo ikke Folkebevægelsens mod EU's jubilæum, vi fejrer i dag, selvom den om godt et par år kan fejre sit 50-års jubilæum, forhåbentlig i fornyet fremgang.

Det er Danmarks Kommunistiske Partis 100 års jubilæum, vi markerer i dag. Og netop derfor har jeg brugt så mange ord på at sige noget om enhedsarbejdet med andre, om kampen for fælles mål med andre kræfter, som deler måske bare nogle af disse mål.

Vilje til modstand mod den herskende samfundsorden er der heldigvis masser af. Det gælder EU-modstanden. Det gælder fredsarbejdet, hvor Fredsvagtens nu 18-årige markering mod dansk krigsdeltagelse er et imponerende eksempel. Det gælder de faglige og sociale kampe. Men i alle tilfælde gælder læren fra antikken og frem til i dag stadig. Når vi står splittet, taber vi, men formår vi at kæmpe vore kampe sammen med relevante forbundsfæller, så vinder vi også vore slag.

Og det skylder vi os selv, hinanden og planeten. Valget står nu, som for 100 år siden, mellem socialisme og barbari.

Tak for ordet, kammerater, og tillykke med jubilæet!

Udtalelse til PCB (Bolivia):

Fordømmelse af bolivianske højrekræfters statskup mod præsident Evo Morales' demokratiske regering

Danmarks Kommunistiske Partis landsledelse udtrykker sin stærke fordømmelse af statskuppet i Bolivia, udført af ekstreme højrekræfter, militæret og politiet, under indflydelse af USA's imperialisme, vendt imod Præsident Evo Morales' regering. Mistænkeliggørelsen af resultaterne af det nylig afholdte præsidentvalg blev USA's og Bolivias reaktionære kræfters anledning til at igangsætte en forværring af voldsomme begivenheder, der retfærdiggjorde et statskup mod den bolivianske, legitime regering og præsident.

Statskuppet er et attentat mod folkets vilje – som udtryktes gennem præsidentvalgets resultat – og et brud på Bolivias Grundlov! Dette bekræfter – endnu en gang – vores erfaringer om, at de reaktionære kræfter og USA's imperialisme ingen skruler har ved at bryde den borgerlige lov, når denne er i modsætning til deres interesser.

På denne måde understreges endnu en gang, at USA-imperialismen og repræsentanter for storkapitalen i hele Latinamerika ønsker fortsat at dominere befolkningerne i kontinentet ved at indsætte servile regeringer, som effektivt bekæmper folkenes viljer og de folkelige organisationer og magtorganer, der forsvarer folkets interesser og de opnåede landvindinger.

Vi udtrykker vor fulde solidaritet med arbejderklassen og bondestanden i Bolivia, med præsident Evo Morales, med Movimiento Al Socialismo (MAS) og med Partido Comunista de Bolivia, som alle fordømmer statskuppet, hvis formål er at destabilisere og ødelægge den demokratiske udvikling i landet.

Vi har fuld tillid til, at MAS og PCB vil lede kampen mod overgrebet og vil forsvare Bolivia som et frit, uafhængigt og suverænt land uden indblanding fra USA-imperialismen!

Længe leve den proletariske internationalisme!

Længe leve Bolivias Kommunistiske Parti!

Længe leve den internationale Solidaritet!

Vedtaget af DKP's landsledelse den 1. december 2019

DKP-plakater på Arbejdermuseet

Partijubilæet blev også markeret på Arbejdermuseet i København med en udstilling af plakater

Af John Poulsen

Balkonen i Arbejdermuseets festsal er i nogle år blevet brugt til mindre, men så absolut seværdige, udstillinger med Dea Trier Mørch, »Barbermaleren« John Christensen og sidst Peter Peitersen. I øjeblikket vises en plakatudstilling i anledning af Danmarks kommunistiske Partis (DKP) 100 års fødselsdag. Den omfatter 56 plakater og dermed kun et lille udvalg af de over 800, som DKP overdrog til Arbejderbevægelsens Arkiv (ABA) i 1989. De dækker af gode grunde kun perioden efter anden verdenskrig, da plakater fra før den tid blev konfiskeret af politiet i forbindelse med, at partiet blev forbudt i 1941. At der vises plakater fra perioden før krigen, skyldes en privat gave, som ABA fik i 2007. Den ældste er fra 1920 og den nyeste er fra 2017.

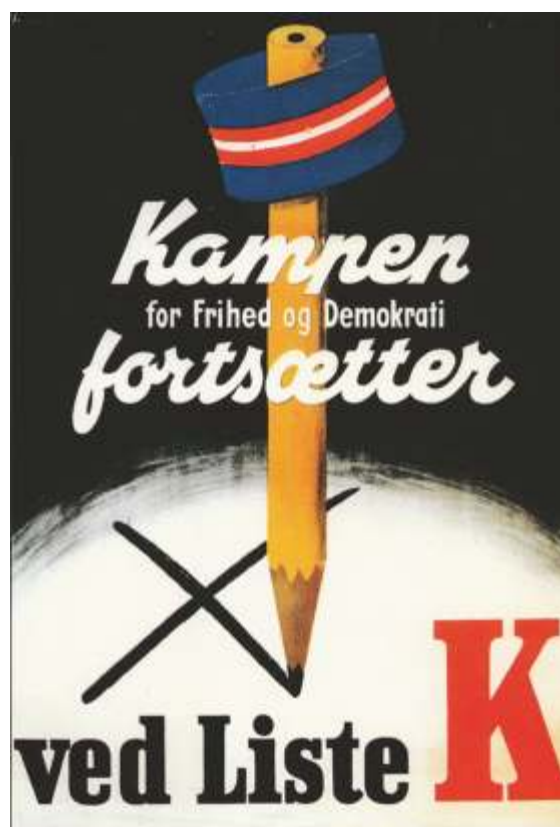
Der er stor variation i plakaternes udformning og indhold, der afspejler de skiftende stilarter og politisk varme sager, og kendetegnende er det, at de er lavet yderst professionelt, således at illustrationer og budskab går op i en højere enhed. Påvirkningen fra den tyske fotomontagekunstner John Heartfield mærkes tydeligt i plakater fra 30'erne, f.eks. den hvor en mand står med en rød fane og skræver over Christiansborg, mens en række politikere, bl.a. Stauning, flygter skrækslagne.

Valgplakat (1932)

Andre er mere symbolske, som den fra valget i 1945, hvor

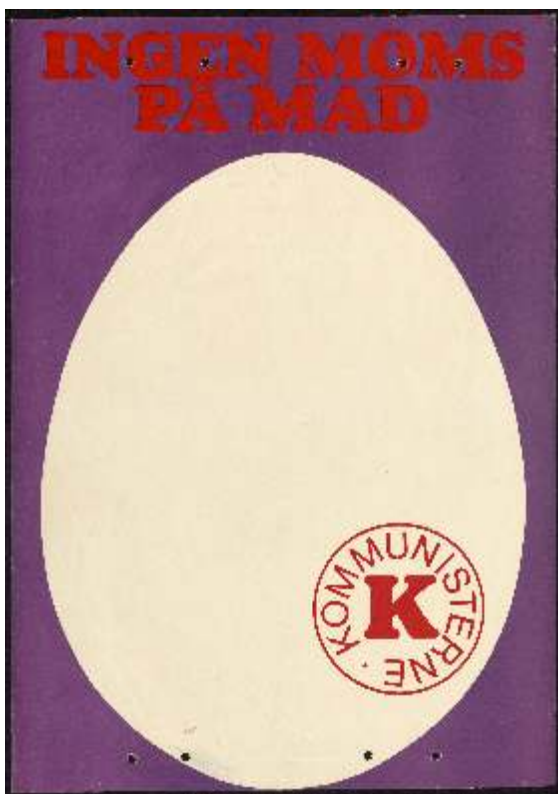
der gøres opmærksom på partiets indsats i modstandsbevægelsen ved at lade et frihedskæmperarmbind vikle sig omkring en stemmeblyant, der sætter X ved teksten »Kampen for Frihed og Demokrati fortsætter«. Et andet eksempel på den kreative omtanke er »Ingen moms på mad« (1971), hvor der på ægget er stemplet Kommunisterne. Den kunstner, der er repræsenteret med flest plakater, er Herluf Bidstrup, der til valgkampen i 1960 fremstillede syv, som kan ses på en plakatsøjle.

Valgplakat (1945)

Nogle plakater har en særlig historie, f.eks., »Fodboldlandskampplakaten«. I februar 1957 blev ovenstående plakater, som reklamerede for en landskamp mellem Danmark og Sovjetunionen den 21. marts, klistret op på plakatsøjler i København. Det kom hurtigt frem, at der var tale om en falsk plakater, som Danmarks kommunistiske Ungdom havde fremstillet. I dagene derefter blev der uddelt 30.000 billetter til fodboldkampen. På bagsiden af billetten stod der: »Nej, De har ret, det er ikke rigtigt. DIF har bøjet sig for et ultimatum fra millionæren Leo Frederiksen og har afbrudt alt idrætssamarbejde med Sovjetunionen. Det kan ikke være i dansk idræts interesse. Fred og venskab mellem idrætsungdommen.« Aktionen skabte stort røre. Kort tid efter fremstillede DKU en lille rød plakater, som blev klistret oven på den oprindelige, hvor der stod »Fodboldkampen aflyst. Leo Frederiksen – Idræts-diktator«.

I dag bruges der på næsten alle valgplakater kun fotos af kandidater, meget fantasiforladt, og de overlever kun i den korte kampagnetid og kommer ikke på museum. På DKP's

Ingen moms på mad (1971)

plakater var det sagen og ikke personer, der agiteredes for, bortset fra en enkelt smutter i 1988, der viser Ole Sohns smilende kontrafej, og man kommer på udstillingen ud på en tidsrejse, som fortæller om politiske kampe i de sidste 100 år.

Fodboldlandskampplakat (1957)

Da Arbejdermuseet i 2012 viste udstillingen »Et råb fra muren – 100 års politiske plakater«, blev Venstres daværende kulturpolitiske ordfører, Michael Aastrup, så »sur« over, at der ikke var nogen Venstreplakater med, at han ligefrem foreslog, at Arbejdermuseet skulle fratages sin støtte, der i stedet skulle gives f.eks. til Fregatten Jylland, som tilfældigvis ligger i hans valgkreds. Nu er Aastrup ikke længere kulturordfører, så han vil nok ikke endnu en gang rejse krav om, at museet også viser en udstilling af Venstre-valgplakater. Det ville også være svært for ham at fastholde påstanden om, at Venstre er et arbejderparti, når man ser på, hvem der yder partiet støtte. Altinget kunne fornylig oplyse, at det gjorde bl.a. Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Dansk Erhverv, Danske Rederier, Dansk Industri og Landbrug & Fødevarer.

Ved åbningen af udstillingen var taget i Arbejdermuseets Festsal ved at løfte sig, da Oktoberkoret og den store forsamling sang Internationale. Tilstede var mange nuværende og tidligere DKP'ere, som blev noget overraskede over, at det var en socialdemokrat, fungerende kulturminister Rasmus Prehn, og ikke en repræsentant for DKP, der åbnede udstillingen. Det blev forklaret med, at DKP ikke var medarrangør. Man havde åbenbart glemt, at det var DKP der havde overdraget plakaterne, og at det var partiets fødselsdag, der var udgangspunktet for udstillingen.

Desværre er det ikke første gang, man i de sidste par år er gået uden om kommunisterne ved arrangementer, hvor de burde have været med. I 2017 inviterede man ikke en kommunist til at være en af foredragsholderne ved et seminar om oktoberrevolutionen, men udelukkende »forskere«, der betegnede den som et kup. Der var heller ikke inviteret nogen kommunist til at tale på arrangementet i anledning af 150 året for Nexøs fødsel, på trods af at han det meste af sit liv havde været kommunist og havde siddet i centralkomiteen. Arrangørerne vil gerne beskæftige sig med kommunisternes historie og personer tilknyttet den, men udelukker dem fra at komme til orde, der stadigvæk kæmper for den kommunistiske ide.

Bladfondindsamlingen 2019

De distriktsvis indsamlede beløb til *Skub* for året 2019 (indtil den 27. december) er følgende:

Hovedstaden: kr. 33.677,-
 Sjælland/Fyn: kr. 9.926,-
 Nordjysk: kr. 5.484,-
 Midt-/Sydjysk: kr. 7.900,-

I alt kr. 56.987,-

Meddelt af Luis Monteiro

»Ghetto«-planen

En øjenvidneberetning af en, der bor i Mjølnerparken – en »ghetto« på Københavns Nørrebro

Af John Berg Larsen

Først kom bombehundene, ledsaget af deres hundeførere. Det vakte betydelig opsigt, at der lå en væltet knallert i Mjølnerparken. Den måtte bestemt indeholde sprængstoffer. Men nej. Den var bare væltet.

Herefter kom et massivt politiopbud. Man var tæt på at tro, at et betydeligt statsbesøg var forestående. Men nej igen.

Det var såmænd bare 8 ministre, der den 1. marts 2018 brugte vores Fælleshus i Mjølnerparken til at præsentere deres udspil »Et Danmark uden parallelsamfund«.

Integrationsminister Inger Støjberg nåede kun lige ind i Fælleshuset, hvor hun opdagede et »Tobaksrygning forbudt«-skilt med en arabisk undertekst, hvorefter hun omgående erklærede: »Det er så her, at Sharia-lovgivning og ikke Grundloven gælder.«

Hermed var det åndelige niveau for al videre tænkning lagt.

Om »ghetto«- lovgivningen

I et interview i dagbladet *Politiken* den 9. juli sidste år siger den nye boligminister Kaare Dybvad, at han ikke i fremtiden vil bruge ordet »ghetto«, men måske udtrykket »udsat boligområde« i stedet. Men han skynder sig at tilføje, at Socialdemokratiet helt og fuldt står inde for den »ghetto«-plan, som blev vedtaget i november 2018 og med virkning fra 1. december 2018.

Substansen i »ghetto«-planen er grundlæggende usaglig, racistisk og hadsk, og den indeholder først og fremmest en særlovgivning, som retter sig mod bestemte postnumre i landet, men har betydelig virkning for de ca. 1 million lejere i den almene boligsektor.

Det er mere end fristende at citere Socialdemokratiets nye formand Mette Frederiksen, som i en debat med Lars Løkke Rasmussen i TV2 den 19. maj 2019 spurgte: »Hvorfor vil I ikke høre på forskerne?« (i klimadebatten).

Det samme spørgsmål kunne stilles til de 80 % af folketingets medlemmer, som stemte for »ghetto«-planen.

Hvis de samme partier og folketingsmedlemmer havde lyttet til bl.a. Statens Bygge-forskningsinstitut og talrige udenlandske undersøgelser, var de blevet frarådet at vedtage den nuværende lovgivning.

Hvis de havde lyttet til den såkaldte »Tingbjerg-undersøgelse« – foretaget af 3 danske sociologer – havde de nok fået et andet billede af virkeligheden.

Og hvis de havde talt med beboerne i de såkaldte »ghettoer« – i stedet for blot at tale om dem – var de sikkert blevet spurgt, hvordan særlovgivning og tvangsforanstaltninger ville skaffe dem arbejde, give dem mulighed for uddannelse eller få dem til at tale bedre dansk.

Den vedtagne lovgivning slår »en streg i sandet« den 1. december 2018.

På det tidspunkt har folketinget besluttet tingenes tilstand i de såkaldte »ghettoer« – også selv om lovgivningen rækker frem til 2030. Dermed er også sagt, at det er fuldstændigt lige meget om flere kommer i arbejde eller uddannelse, kriminaliteten falder, flere sender deres børn i daginstitution, flere lærer at tale dansk. Ja, selv hvis flere bliver hudfarvede ligesom grise (efter citat af Niels Hausgaard i »Flyv så«).

Om boligorganisationer og kommuner.

Boligorganisationerne, også Boligselskabernes Landsforening (BL), har i større eller mindre grad accepteret »ghetto«-planen. Deres eneste virkelige bekymring var Landsbyggefonden, hvor de 80 % af folketingets medlemmer har stemt for, at regeringen kunne stjæle mange milliarder kroner af lejernes penge til at gennemføre »ghetto«-planen.

De penge, som regeringen vil stjæle fra Landsbyggefonden, kan således ikke bruges til renovering af almene boliger. Det er ellers således, at pengene er tænkt anvendt. Derfor får denne handling betydning for mange lejere i den almene boligsektor.

Socialdemokratisk ledede kommuner i Aarhus og Odense har valgt at nedrive gode og billige almene boliger i Gellerupparken og Vollsmose i stedet for at løse de problemer, som måtte eksistere de pågældende steder.

Forskerne taler om »vandsengs«-effekten, når kommuner og boligorganisationer forsøger at løse problemer på denne måde. Det kan godt være, at der gennemføres en tvangsflytning af lejere, men eventuelle problemer flytter med.

Københavns Kommune har besluttet, at den ikke vil nedrive almene boliger, men den har samtidig givet sin aktive støtte til salg af 60 % af boligerne i Mjølnerparken på Nørrebro i København.

Boligorganisationen Bo-Vita (tidl. Lejerbo København) har valgt at ignorere lejernes synspunkter i Mjølnerparken og i stedet anvendt en såkaldt »call-in«-bestemmelse i loven om almene boliger. »Call-in«-bestemmelsen giver boligorganisationen ret til at indskrænke beboerdemokratiet til alene at omfatte boligorganisationens ledelse, i dette tilfælde et repræsentantskab.

Bo-Vita afviser, at de vil sælge de 60 % af lejlighederne til Blackstone eller en anden udenlandsk kapitalfond, men kun til investorer med »langsigtede interesser«. Men det er mere end interessant, at Bo-Vita i samtaler med Københavns Kommune indrømmer, at de i forbindelse med salget af de 60 % boliger kun vil gennemføre begrænset renovering af de pågældende boliger. Dette kun for at give den nye ejer mulighed for at renovere yderligere og herefter forhøje huslejen.

Hele Mjølnerparken står ellers foran en større renovering til ca. 830 millioner kroner – betalt af Landsbyggefondens midler.

Den tidligere cheføkonom i Lejernes Landsorganisation Jesper Larsen skriver i dagbladet *Information* den 28. juni 2019

bl.a.: »Boligbestanden udhules hver dag, fordi de udbredte spekulationsmoderniseringer af køkkener og badeværelser fordobler lejen ved genudlejning af en lejlighed«.

Jesper Larsen gør sig i øvrigt nogle tankevækkende overvejelser om boligpolitik i den omtalte artikel.

Bo-Vitas tanker om salg af 60 % af lejlighederne i Mjølnerparken får et særligt skær, når vi véd, at organisationsbestyrelsen og især dens formand får et særligt honorar i forbindelse med salget.

Om »ghetto«-plan og tunnelsyn

Hele »ghetto«-planen hviler på et politisk tunnelsyn, hvor saglighed, omtanke og fornuft ikke kan finde plads. Hvor nationale og internationale erfaringer ignoreres og al kendt viden om problemer og deres løsning i store boligområder håndteres forkert.

»Ghetto«-planen rummer den generelle vildfarelse, at man kan gribe grundlæggende og massivt ind i borgernes tilværelse uden at samtale med dem.

I efteråret 2018 fik vi i Mjølnerparken bl.a. besøg af det konservative folketingsmedlem Anders Johansson, som åbent indrømmede, at han havde stemt for »ghetto«-planen uden at vide, hvad den indeholdt.

»Ghetto«-planen er først og fremmest båret frem af de borgerlige partier, som afskyr almene boliger, fordi de ikke på samme måde som privat udlejningsbyggeri er en udtømmelig kilde til profit. De almene boliger skal blot opkræve huslejer, som svarer til udgifterne.

Socialdemokratiets støtte til »ghetto«-planen er formentlig et af deres bidrag til integrationen, fastholdelse af »den stramme udlændingepolitik« og en tro på, at blandede boligområder opnås ved at tvangsflytte folk.

Det lyder hult og utroværdigt, når Socialdemokratiet i slutningen af valgkampen fremlægger et boligudspil, som lover opførelse af tusindvis af billige almene boliger, mens de selv er fortalere for at nedrive eller sælge billige, gode almene boliger i Aarhus, Odense og København.

Vi har heller ikke helt glemt den tidligere overborgmester Ritt Bjerregaards løfte om mange billige boliger i København. Et løfte, der endte som varm luft.

Og nu er vi kommet dertil, hvor det politiske tunnelsyn for alvor bliver udstillet.

Bo-Vitas såkaldte tryghedschef udtaler til *Berlingske Tiden-*

de (maj eller juni 2019):

»Vi vil ikke snyde politikerne, men de kommer nok til at føle sig snydt. Det er nemlig væsentlig lettere at få de ressourcerstærke familier til at forlade områdets almene boliger til fordel for private udlejningsboliger end at få de ressourcetsvage til at gøre det samme«.

Tryghedschefen siger med andre ord: Det er de forkerte, der er flyttet. Det er fattigrøvene, der bliver tilbage.

Det er dem, som godt kan lide at bo her. Det er dem, som har gode naboer, netværk, familie og venner. Det er dem, som trives med de ca. 30 nationaliteter, som bor her. Det er dem, som kan betale en anstændig husleje og ikke kan eller vil acceptere at betale mellem 3. og 5.000 kr. mere pr. måned for en tilsvarende lejlighed.

Giv de mange mennesker én eneste god grund til at flytte!

Hvad må gøres?

Kampen mod »ghetto«-planen er ikke forbi. Den har bragt utryghed og fortvivlelse til tusindvis af beboere i den almene boligsektor.

De almene boligorganisationer må kende deres ansvar og tale »ghetto«-planens fædre midt imod og stoppe det vanvid, som er ved at udvikle sig. Hvis boligorganisationerne vil, kan de få den nye socialdemokratiske regering på andre tanker. Hvis de beboervalgte afdelingsbestyrelser i den almene boligsektor vil, kan også de påvirke udviklingen i stedet for at være tilskuere til den.

Som et minimum må det forlanges, at kommunerne iværksætter en massiv økonomisk og social indsats i de områder, hvor der er problemer.

Det drejer sig om arbejde og uddannelse. Det drejer sig om lære- og praktikpladser. Det drejer sig om præcise »håndholdte« indsatser overfor de familier, som har problemer. Og det drejer sig om at møde familierne med tillid og respekt – ikke med tvangsforanstaltninger.

Regeringen må tvinges til at erkende, at der skal være plads og luft til at skabe de nødvendige fremskridt, som vil tage tid. Og den må erkende, at »streger i sandet« som den, der blev trukket den 1. december 2018, ikke kan være en statisk tilstand, men må være flytbare.

Tidligere bragt i Antifascistisk Forum

Verdens ældste boligaktivist var kommunist og hed Laurine

I 1976 besatte den 72-årige Laurine Nielsen en tom nybygget lejlighed i Murergade

Af John Christoffersen

Kilder: Rigsarkivet og kammerater som kendte Laurine.

I foråret 1976 deltog Laurine i et møde i Nørrebros Beboeraktion, hvor man planlagde at besætte en af de nyopførte moderne lejligheder i Murergade. Laurine, som var medlem af DKP og et aktivt menneske, gik ind for ideen. Laurine boede på det tidspunkt i en fugtig slumlejlighed i Møllegade med lokum i gården. Af sin læge var Laurine blevet rådet til at flytte.

I samarbejde med Nørrebros Beboeraktion flyttede Laurine ind i en tom lejlighed. Huslejen i den nye bolig var på 1.898 kroner om måneden plus el og varme. Langt større end hun kunne klare med hendes pension. Men da Laurine ikke mente, hun kunne klare at betale mere end 300 kroner, så flyttede hun ind uden at betale indskud, men indbetalte 300 kroner for en måneds husleje. Det var det beløb, hun vurderede, hun kunne klare.

Nu kunne Laurine for første gang i sit liv nyde at have fået en lejlighed med bad. Boligselskabet, der administrerede ejendommen, ville ikke ringe efter politiet for at få smidt Laurine ud.

Sagen fik stor mediebevågenhed, og de fleste medier havde sympati for den 72-årige BZ'er. Det blev en sag som vandrede fra det ene ministerium til det andet og endte i folketinget, hvor DKP's folketingsmedlem Hanne Reintoft tog sagen op: »Det kan ikke være korrekt, at ældre, syge pensionister skal bo i kondemnerede lejligheder, medens nye, gode boliger i socialt byggeri står tomme,« sagde Hanne Reintoft fra Folketingets talerstol og opfordrede socialminister Eva Gredal til at gå ind i sagen, for at Laurine kunne få lov til at blive boende i sin nye bolig.

Socialminister Eva Gredal afslog at gå ind i sagen.

I et forsøg på at få Laurine ud af den besatte lejlighed og komme ud af den pinlige medieopmærksomhed tilbød Københavns kommune Laurine en anden lejlighed, hvor der hverken var varmt vand eller bad. Hun skulle bare skaffe 1.900 kroner.

Laurine svarede: »Nej tak – myndighederne håber vel, at jeg giver op, men det gør jeg ikke. Jeg holder ud – ikke for min egen skyld, men for at alle skal få et menneskeværdigt sted at bo.«

Efter 4 måneder i den nye lejlighed havde Laurine og Nørrebros Beboeraktion haft nye forhandlinger med boligselskabet. Her var man blevet enige om, at Laurine foreløbig kunne blive boende. Og Boligselskabet opfordrede Laurine til at forelægge

sin sag for Den Sociale Ankestyrelse, Socialministeriet og Boligministeriet – en procedure, der kunne tage flere år.

En af de første almennyttige bebyggelser i den sorte firkant var Murergården. Men da der på det tidspunkt var højrente, var de nye lejligheder meget dyre, og der var i begyndelsen udlejningsproblemer.

Da DKP var kommet ind i Københavns Borgerrepræsentation, begyndte saneringen af københavnske slumkvarterer. Tiden var præget af boligaktioner og aktive boligbevægelser. Loven om sanering påbød kommunerne at genhuse udsanerede. Men i Københavns kommune blev det gennemført, ikke mindst på baggrund af en stor indsats fra DKP, at udsanerede og boligfornyede fik et særligt tilskud til huslejen.

Boligaktionerne fik også betydning for gennemførelsen af en særlig boligydelse for pensionister – »Lex Laurine«, som den blev kaldt i parlamentariske kredse. En boligydelse, som stadig er gældende for pensionister, der bor til leje.

Laurine Nielsen flyttede først fra den besatte lejlighed i Murergade, da hun af helbredsmaessige årsager måtte flytte til Søholm, som var en beskyttet bolig i Ryesgade ud mod søen. Her boede hun de sidste år af sit liv.

Fake News

– hvordan det skal gøres og ikke skal gøres
Af Ditlev V. Petersen

»Fake News er noget, som Rusland bruger mod det demokratiske Vesten. Og det er noget meget nyt og farligt, der udbredes via Facebook og obskure hjemmesider.« Sådan kunne man, temmelig groft og forenklet, beskrive holdningen til falske historier i medierne. Men ideen med at bruge løgnen for at fremme politiske mål er ikke ny og ikke nogen russisk opfindelse. Og for den sags skyld er ikke alle »fake news« løgn. Men somme tider er det bare nemmere at hævde, at det er Putin, der har skabt historien, end at forsøge på at bortforklare.

Julius Cæsar raserede Gallia Transalpina i nogle år for at skaffe sig et navn og en formue – og dermed magt i Rom. Da man ikke bare kunne starte en krig, blev krigen begrundet i gallerstammers overfald på Cæsars venner (andre gallerstammer).

Senere har man set løgn benyttet til at skabe had mod fremmede folk eller visse grupper af den lokale befolkning. Jøder er ganske rutinemæssigt blevet beskyldt for åger og for at forgifte brønde. Marlowes skuespil *Jøden på Malta* begynder med, at hovedpersonen fortæller, at han går rundt og forgifter brønde – sådan bare fordi! Jøder kunne derfor få skylden, når f.eks. en epidemi hærgede. Jøder har også jævnlige fået skyld for at bortføre kristne børn og bruge deres blod til at bage usyrede påskebrød. Jødisk religion var fremmed og ukendt, og man kunne derfor let bilde folk en masse vrøvl ind.

Men de fleste tænker uden tvivl på »løgnens mester«, dr. Joseph Goebbels. Han opstillede nogle principper for brug af »propaganda« for at overbevise folk om Hitlers ideer. Og han vidste at udnytte de nye medier film og radio til næsten perfektion. Selv om »propaganda« egentlig betyder udbredelsen af ideer (således anvendt af både den katolske kirke og venstreorienterede), var udtrykket i en lang årrække næsten synonymt med grove og utroværdige løgne. Men i dag hedder det så »fake news«.

Makkerparret Hitler og Goebbels skabte en masse vilde historier om jøder og venstreorienterede. Jøder var skyld i, at Tyskland havde tabt 1. Verdenskrig, selv om man havde været

lige ved at vinde (det var man aldrig). Jøder var kommunister og stod bag Den Russiske Revolution, og de kontrollerede storkapitalen. De var derfor også skyld i de mange kriser, der ramte kapitalistiske lande. Præcis hvordan jøderne under ét kunne være både kommunister og storkapitalister, skulle man

ikke gruble for meget over.

Disse løgne om jøder, der for de fleste virker bizarre i dag, byggede videre på udbredte fordomme i den tyske befolkning. Samme fordomme fandtes i andre lande (og gør det endnu, omend ikke så vildt). Hvis man i forvejen har sære forestillinger om nogle, er det meget nemmere at bilde folk endnu mere ind, bare det rimer med de eksisterende fordomme. Løgnene var et par år tidligere sat på papir i fup-pamfletten *Zions Visers Protokoller* – et stupidt men vellykket smædeskrift, ophavsmanden ukendt.

Goebbels konstaterede desuden, at en løgn, der opfattes som utroværdig, ved at blive gentaget og gentaget efterhånden vil blive opfattet som den dokumenterede sandhed. For det passer jo med, hvad man har hørt tidligere. At det *hele* er løgn, er få i stand til at gennemskue.

Det nye medie filmen havde en stærk effekt på folk, man lod sig nemt rive med. Man opfattede skuespil som fakta. Radio og massemøder med højtaleranlæg kunne udbrede Hitlers mesmeriserende stemme til store folkemængder. Forstærkning af »folkets« jubel og heil-råb medførte en trang til at følge med flokken. For de har jo nok ret, de fleste. Man vil jo så nødigt stå alene i en usikker og farlig verden.

Konspirationsteorier

Konspirationsteorier er en ekstrem tro på en eller flere forbryderiske sammensværgelser, som de almindelige medier formodes at skjule, ligesom politikere, militær og politi deltager i sammensværgelserne (ofte sammen med skumle selskaber som førnævnte Zions Vise, Illuminater og Frimurere). Forbrydelsen og sammensværgelsen er fuldkommen vanvittig og i strid med stort set alle tilgængelige fakta. Dette får aldrig en sand konspirationsteoretiker til at vakle. Fraværet af pålidelige fakta er bare endnu et bevis på konspirationens arme, der har manipuleret medier og forskere. Konspirationen er således både usandsynlig og ikke-eksisterende. Intet synes at være *for* tåbeligt.

Tja, enkelte af dem var der så noget om alligevel. Det var bare meget svært at gennemskue i begyndelsen. At Nixon benyttede alle hånde skumle »trick« til at sikre sit valg, var faktisk korrekt. At NSA, GCHQ (henholdsvis den amerikanske og britiske elektroniske efterretningstjeneste) og andre efterretningstjenester aflytter, hacker og registrerer mere, end de fleste konspirationsteoretikere kunne forestille sig, var noget overraskende, selv om det var en logisk fortsættelse af efterretningsaktiviteter siden før 1. Verdenskrig. CIA havde arbejdet med »mind control« (af og til populært kaldet hjernevask), bl.a. med rigelig brug af LSD og elektrochock, i programmet MK Ultra. USA var dybt involveret i krigen i Indokina, selv om man benægtede det. Man forfalskede senere tallene fra krigen for at få det til at »se bedre ud«. Så hvordan skelner man mellem de sindssyge konspirationsteorier og dem, der kunne være noget om?

Problemet med nogle af de meget farverige konspirationsteorier – f.eks. at CIA m.v. stod bag angrebet på WTC, at amerikanske myndigheder skulle have skabt AIDS, eller at skumle myndigheder spreder gift med udstødningen fra passagerfly (chemtrail-teorien) (ingen af delene ville være praktisk mulige og sindssvagt risikable og tåbelige) – er, at de amerikanske myndigheder (dele af dem) faktisk godt kunne finde på noget i den retning. De har nemlig rodet med noget lignende før. Joint Chiefs of Staff udtænkte en plan med en række terrorangreb i USA, som Fidel Castro skulle gives skylden for, hvorpå USA kunne invadere Cuba som »forsvar«. Planen blev afvist af præsident Kennedy, der blev flintrende rasende over den uansvarlige tanke. Kennedy døde derpå (hvilket gav anledning til adskillige konspirationsteorier). Sorte amerikanere blev udsat for medicinske eksperimenter med syfilis under dække af at blive behandlet – eksperimenter der ville have fået andre mennesker dømt for forbrydelser mod menneskeheden. Ingen blev straffet her. Og det amerikanske militær eksperimenterede i en årrække med at sprede harmløse bakterier som aerosoler fra krigsskibe for at studere spredningen af bakterierne i USA. Uheldigvis var de ikke helt harmløse, og en række sære sygdomsudbrud og enkelte dødsfald fulgte, inden forsøgene blev standset. Så derfor vil nogle konspirationsteorier kunne bygge videre på, hvad mange ville forvente. De svarer til folks fordomme om amerikanske myndigheder. Selvforskyldt må man sige.

False flag operations

Ideen i dette er, at man laver en eller anden form for forbrydelse og så giver sine modstandere skylden for det. Derved får man en legal grund til at »forsvare sig« eller straffe. Eller man kan få forhandlinger, evt. et planlagt valg, til at bryde sammen eller miste legitimiteten. I stedet vil militante, som er adviseret på forhånd, gå på gaden og gribe magten. Selv om man kan have en kraftig mistanke om, at det kan være tilfældet, er det svært at bevise. Og man udsætter sig for slemme ubehageligheder, hvis man nævner det.

Under Sovjetunionens opløsning blev nogle

demonstranter i Litauen, der havde omringet en tv-bygning med sovjetiske soldater, skudt ned af snigskytter. Det fik det hele til at eskalere. De blev muligvis skudt bagfra (de sovjetiske tropper benægter at have skudt) af folk på egen side af konflikten, men det er i dag strafbart overhovedet at nævne dette i Litauen.

Nøjagtigt det samme skete i Ukraine, da en gruppe rigmænd med meget gode forbindelser til Rusland ragede uklar med en anden gruppe rigmænd allierede med USA og EU. EU aftalte med den siddende og noget pressede præsident, at konflikten skulle løses med et nyvalg til parlamentet. Ifølge skumle beretninger behagede det ikke USA, der havde sine egne økonomiske interesser i at købe en ny regering. Den amerikanske ambassade agiterede åbent blandt demonstranterne på Majdan for at gøre oprør, mere oprør. (Jeg tør slet ikke tænke på resultatet, hvis f.eks. den russiske ambassade havde opfordret til mere fut i Vollsrose.) Da det ikke var nok, fik en amerikansk officer tre »soldiers of fortune« til at skyde på folk på pladsen, sådan lidt på må og få. Det lykkedes, præsidenten fik skylden, det hele eskalerede og USA fik *sin* regering indsat. Mistanken om USA's indblanding blev underbygget, da de tre lejesoldater optrådte på italiensk fjernsyn, vrede over aldrig at have modtaget den lovede betaling. Men hvilken af de to beretninger var løgn? Det er ikke til at gennemskue.

Ukraines nye regering og dens »højre sektor« (åbenlyse fascister) begyndte nu at hylde »frihedskæmperne« fra 2. Verdenskrig. Dvs. Stepan Banderas milit, der heltmodigt havde slået jøder, polakker og kommunister ihjel. Et fagforeningskontor i Odessa blev brændt ned med tab af menneskeliv til følge. Den historie blev nedtonet i danske medier, den var »fake«. Man afskaffede russisk som mindretalssprog og tæskede kommunistiske parlamentsmedlemmer ud af parlamentet. Flere mordforsøg fulgte. Og pludselig havde det russisktalende mindretal i det østlige Ukraine fået nok og rev sig løs. Inkl. Krimhalvøen som så sluttede sig til Rusland. Dette fremstilledes om en russisk aggression. Men var det så også en aggression, da dele af Jugoslavien rev sig løs? Eller da de baltiske lande samt Ukraine rev sig løs fra Sovjetunionen? Næh, det var det ikke. Men det var en aggression, da Sydossetien rev sig løs fra Georgien, efter at Georgien havde revet sig løs fra Sovjet og derpå ville annektere Sydossetien. Confused? You won't be after another few episodes of lovely war!

Fortsættes i næste nummer

Hvad er sandt, og hvad er »fake«? Ukrainske demokrater i kamp for friheden? Eller nazistisk dødspatrolje?

Ja, USA er dysfunktionelt. Men betyder det noget?

Af Thorbjørn Waagstein

Artiklen, som er hentet fra Thorbjørn Waagsteins hjemmeside www.waagstein.com, er skrevet før den seneste tilspidsning i konfrontationen mellem Iran og USA

Det har været almindeligt at sige, at det amerikanske samfunds væsentligste styrke er dets system af kontrol og modvægte. Regeringsmagtens tredeling skaber et system af kontrol og modvægte, og den frie presse og civilsamfundet i sine mange former bidrager med yderligere kontrol. Nogle gange virker det faktisk sådan. Men i mange tilfælde er resultatet at det hele går i baglås, og at systemet ophører med at fungere. Det mest bekymrende er, at systemet med kontrol og modvægte simpelt hen ikke virker i det grundlæggende spørgsmål om krig og fred. Det bringer hele verden i fare.

Vejsidebombe i Irak. Fra Thorbjørn Waagsteins hjemmeside

At sige, at det amerikanske politiske system er blevet dysfunktionelt, er ikke noget nyt. Der er tusindvis af artikler fra forfattere fra højre og venstre, der beklager denne dysfunktionalitet og kommer med forklaringer og forslag til løsninger. Nogle afviser det som irrelevant, da det har været sådan siden USA blev grundlagt for mere end to hundrede år siden, og til trods for det har det ikke blot overlevet, men er nu verdens eneste stormagt. Diskussionen om det amerikanske politiske systems dysfunktionalitet har stået på fra længe før Trump blev præsident, men hans uberegnelige ledelse har gjort spørgsmålet mere påtrængende.

Dysfunktionaliteten giver sig mange udtryk. Kongressen kan ikke blive enig om at løse en række, mestendels interne, problemer i USA: hvordan kan man bekæmpe væbnet vold, hvordan kan man sikre, at sundhedssystemet også omfatter de fattige, hvordan kan man finansiere fornyelse af den smuldrende infrastruktur, hvordan kan man gøre noget ved klimaforandringerne, hvordan kan man sikre bedre balance i det offentlige budget og så videre? De skiftende regeringer kan godt få skattelettelser gennem kongressen, men de kan ikke få de tilsvarende nedskæ-

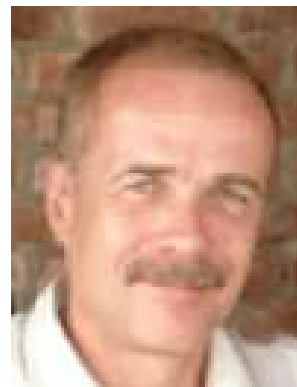
ringer af udgifterne igennem. Så budgetunderskuddet er ude af kontrol, og den offentlige gæld er nu ekstremt høj og voksende. Ligesom underskuddet i forhold til udlandet.

Man kan selvfølgelig sige, at dette i bund og grund er amerikernes egne problemer. Og det er jeg sådan set enig i, med det forbehold at den manglende balance i de offentlige finanser nødvendigvis også påvirker resten af verden, størrelsen af den amerikanske økonomi og dollarens rolle taget i betragtning.

Den største bekymring er den enorme amerikanske militærmaskine og den absolutte mangel på kontrol af den. For det første er militærbudgettet en hellig ko. Når det foreslås at øge militærbudgettet, er der ingen reel politisk modstand, til trods for at USA bruger flere penge på militæret end de næste otte lande tilsammen. Der kan være klager over manglen på effektivitet i de militære udgifter, men det stopper dem ikke. Når der foreslås nedskæringer, bliver systemet dysfunktionelt. Der er kun én vej frem for udgifterne: op. Finansiering er ikke noget problem. Det klares ved at øge budgetunderskuddet.

Når det kommer til udenrigspolitikken og brugen af militær magt, virker systemet med kontrol og modvægte heller ikke. Man kunne have håbet, at kræfter uden for det politiske system som medier og civilsamfundet ville være en modvægt, men det er ikke tilfældet. De store anti-krigsdemonstrationer, som under Vietnamkrigen, hører fortiden til. Medierne presser ikke på for tilbageholdenhed, de kræver tværtimod mere handling. Og når det så viser sig at være en katastrofe, er der ingen anger. Dette er en yderst farlig kombination.

Da en lille gruppe indflydelsesrige politikere omkring den daværende amerikanske præsident George W. Bush besluttede at invadere Irak i 2003, var der ingen seriøs modstand, på trods af at argumenterne for krigen var klart misvisende, og at alle med blot en smule indsigt i international politik vidste det. Fungerede de etablerede medier som en modvægt til en krigslysten regering? Slet ikke. Tværtimod var de fortalere for krigen og hævdede at det var en humanitær mission. I lille Danmark gik alle medierne ind for krigen, med undtagelse af det lille dagblad »Information«. Fungerede de europæiske allierede som en modvægt til supermagten? Den franske præsident Jacques Chirac og den tyske præsident Gerhard Schröder forsøgte, men de blev undermineret af andre skrupelløse europæiske premierministre (Tony Blair fra Storbritannien, Aznar fra Spanien, Berlusconi fra Italien, Fogh Rasmussen fra Danmark og et par andre politiske undermålere). Var der nogen anger senere, da det var klart, at det var en katastrofe, der forårsagede et sted

Thorbjørn Waagstein, økonom, tidligere medlem af DKP, men nu bosat i Nicaragua, hvor han arbejder som udviklingskonsulent

mellem 300.000 og en million for tidlige dødsfald? Nogle politikere (ikke de ovennævnte) beklagede bagefter, men de færreste medier gjorde det. Og vigtigst af alt, de ser ikke ud til at have lært noget af det.

Det Demokratiske Parti, som nu har flertal i Repræsentanternes Hus, er alt for optaget af »Russiagate« til at have tid til at bekymre sig om krig og fred. De er overbevist om, at det var Rusland, der var skyld i, at Hillary Clinton tabte præsidentvalget i USA i 2016, og de mener at den bedste måde at vinde i 2020 er ved at love en endnu hårdere kurs over for Rusland og Kina end Trump. Obamas udenrigspolitik var efter deres mening for svag, især i Mellemøsten. Hillary Clinton var fortalere for at bombe de syriske regeringstropper for at opnå et regimeskift i Syrien og dermed følge op på succesen i Libyen, også selvom det skulle indebære at skyde russiske kampfly ned. Hun ville også bombe Iran. Demokraterne applauderede Trumps seneste bombing af Syrien. Så det pres, demokraterne lægger på Trump, er ikke for at undgå krig i Mellemøsten, det er snarere for at få yderligere militær indgriben. Blot at tænke den tanke, at man måske skulle acceptere nederlaget og afslutte krigen i Afghanistan efter 18 års krig, den længste i USAs historie, anses for en uhyrlighed (selvom det ser ud til at nogle demokrater i al hemmelighed overvejer at støtte en tilbagetrækning). At trække USA ud af Syrien ville være en »gave til Putin«. De samme toner lyder fra de etablerede medier og indflydelsesrige tænketanke og menneskerettighedsorganisationer. Efter de humanitære krige i Afghanistan, Irak og Syrien for at udbrede demokrati og menneskerettigheder er tiden nu kommet til humanitære militære indgreb i Iran, Syrien, Venezuela og Cuba. Presset på Trump er for at få en mere aggressiv udenrigspolitik - som om han ikke var slem nok, som han er. Som det siges i tidsskriftet *Foreign Policy*: »Det er en farlig leg at prøve at være mere høj end Trump«. Der er også fortalere for ikke at engagere sig i flere krige og for at standse »de endeløse krige« (»forever wars«). Men de drukner i kravene om flere militære indgreb. Hvis man er imod flere militære indgreb eller - endnu værre - for at afslutte »de endeløse krige«, så støtter man Trump. Og giver gaver til Putin.

Selv om Europa ikke forhindrede den katastrofale invasion af Irak og faktisk førte an, da den libyske leder Gadaffi blev elimineret i 2011 og landet blev efterladt i kaos siden, så kan vi måske håbe, at EU vil kunne forhindre at amerikanerne tager yderligere skridt henimod krig med Iran, Syrien og Venezuela? Lakmusprøven er Iran. USA forlod som bekendt den internationale aftale med Iran (den såkaldte »fælles overordnede handlingsplan«), og forhindrer nu Irans adgang til det internationale finansielle system, blokerer landets olieeksport og truer ethvert tredjeland, der ikke støtter disse ensidige amerikanske sanktioner, med alvorlige konsekvenser. Hvordan har EU reageret på det? Det sprang op som en løve og faldt ned som et lam. EU lovede at samarbejde med Iran for at redde aftalen, selv uden

USAs deltagelse. Alle store europæiske virksomheder har imidlertid allerede bøjet sig for de amerikanske krav og har trukket sig ud af alle handler med Iran. Listen over virksomhederne er lang og omfatter blandt andet europæiske luftfartsselskaber, olieselskaber, banker og bilfabrikanter. Den finansielle mekanisme, som EU har sat op for at omgå de amerikanske sanktioner (kaldet INSTEX), er ikke på plads endnu og vil kun blive brugt af mindre europæiske virksomheder, der ikke handler med USA. Hvis den overhovedet vil blive brugt. Ifølge en tidligere britisk ambassadør i Teheran har Europa »ikke leveret på et eneste af de områder - transport, handel, investering, banker - hvor det lovede Iran samarbejde i 2018, da USA trak sig ud«. Det ser ud til, at ingen interesserer sig for, hvad EU gør eller ikke gør. Mindst af alle europæiske multinationale virksomheder og USA. Der er tegn på, at de europæiske lande nu gør en dyd af nødvendigheden og tilpasser sig Trumps aggressive politik over for Iran. Deres tålmodighed med iranerne er sluppet op, siger de vredt. Også de europæiske medier tilpasser sig i stigende grad de amerikanske synspunkter, og der er ingen alvorlige folkelige bevægelser mod en ny krig. Så svaret er »nej«, der er ikke meget håb om, at EU kan være en modererende faktor.

Det eneste håb for at undgå en krig med Iran bygger på, at det er et meget vanskeligere offer end Irak, Afghanistan og Libyen, så USA måske vil tænke sig om en ekstra gang, før de går i krig. Hvis USA, med eller uden dets europæiske lydlande, beslutter at angribe Iran, kan det givetvis knuse landet. Der vil komme protester fra Rusland og Kina, men de vil ikke gribe ind militært. Iranerne føler sig forrådt af europæerne, men det er dem til liden hjælp. De står alene. Men en krig med Iran vil ikke være en søndagsudflugt - sådan som Pentagon funktionærer pralede med, at invasionen af Irak ville være. Og regn ikke med, at det er Iran, der alene kommer til at bære tabene.

De vil have krig! Bolton og Pompeo med Trump. Foto: State Department

Enhedslisten og EU

– set fra et kommunistisk perspektiv

Af Luis Monteiro, netværket KiØ (*Kommunister i Enhedslisten*)

En del danske kommunister (flest i KP og KPID, men også enkelte i DKP) angriber Enhedslisten for at være for EU. Fælles for disse kammerater er, at de ikke er medlemmer af Enhedslisten og kun perifert kender Enhedslistens delpolitik. Og hvad værre er, de har ikke sat sig ind i Enhedslistens delprogram om EU, vedtaget næsten enstemmigt på et årsmøde i 2016 blandt ca. 330 af partiets rødder og delegerede. Lad os her analysere det omtalte delprogram for at finde Enhedslistens officielle holdning til EU, hvor forfatteren i sin tid deltog som delegeret.

Indledning

Allerede i delprogrammets indledning fastlægger partiet, at *»hensynet til mennesker og natur skal komme før hensynet til markedet og jagten på profit.«* Og endvidere: *»Vi tror på, at de bedste beslutninger træffes så tæt på borgerne som muligt, og vi mener, at forandringer skal komme fra neden.«*

Indledningen afsluttes med følgende grundlæggende vision: *»Vi ønsker et samfund, hvor demokrati, miljømæssig bæredygtighed og lighed driver udviklingen, og hvor solidaritet på tværs af grænser også indbefatter grænser uden for EU.«*

Som det ses, ganske passende med et kommunistisk livssyn.

»Globalisering – en indbygget tendens i kapitalismen«

Afsnittet indledes med *»Kapitalismens kerne er jagten på størst mulig profit. Derfor er globaliseringen også en indbygget tendens i kapitalismen. Det gælder salg af varer. Det gælder produktion af varer. Og det gælder også den vare, der hedder arbejdskraft.«* Dette er klassisk marxisme.

Efter en henvisning til Karl Marx fra 1848 *»De billige varepriser er det svære artilleri, som skyder alle kinesiske mure i grus«*, fortsættes analysen: *»Siden dengang er globaliseringen fortsat med uformindsket styrke. I dag findes stort set ikke en plet på kloden, som ikke er inddraget i og underlagt verdensmarkedet og den kapitalistiske konkurrence.«*

Afsnittet afsluttes med følgende konstatering: *»EU er et redskab for at styrke markeds kræfterne og kapitalismen på bekostning af demokratiet, lønarbejderne, miljøet og naturen. EU er ikke et redskab, som kan skabe større solidaritet og lighed.«*

Analysen, der er ganske tæt på os som kommunister.

»Fra Kul- og Ståunionen til EU-union – et redskab for den europæiske kapital«

Afsnittet giver en historisk rids af EU's historie, fra dannelsen i 1951 af Kul- og Ståunionen – som *»et redskab fra første færd for den europæiske kapital«* – til Rom-traktaten i 1957 og efterfølgende EF. Det Indre Marked i 1996, *»hvilket konkurrenceudsatte stort set alle varer, inklusive arbejdskraft«*.

Endvidere *»Maastricht-traktaten (1992), som udstak retningslinjerne for en fælles politik på retsområdet, militær- og udenrigsområdet og for etablering af en fælles mønt.«* Sidst nævnes der *»Lissabon-traktaten (2009) som et foreløbigt højdepunkt i Unions-dannelsen... som træffer sine beslutninger med flertalsafgørelser, hvor store lande tæller mere end små, og hvor møntenheden skal være euroen for alle.«*

Afslutningsvis konkluderes *»Hele denne udvikling fra Kul- og Ståunionen til Euro-union – og fra 6 til 28 lande – har dog ikke ændret på det grundlæggende udgangspunkt, at unionen er et redskab for den europæiske kapital.«*

En historisk rids, som vi genkender meget som kommunister.

»Traktatfæstet markedsfundamentalisme«

Indledningsvis fastsættes i dette afsnit, at *»Den overordnede politik i EU ligger i forlængelse af formålet med at etablere Kul- og Ståunionen og EF«*. Det handler først og fremmest om at gavne erhvervslivets interesser.

Og endvidere: *»Reglerne om arbejdskraftens fri bevægelighed giver arbejdsgiverne mulighed for at misbruge udenlandske arbejdere til at presse og undergrave de faglige og sociale rettigheder på arbejdsmarkedet.«*

Afslutningsvis i afsnittet: *»I et demokrati kan befolkningen vælge en ny regering til at ændre på politikken. Men i EU er den grundlæggende politiske linje traktatfæstet, hvilket gør det umuligt at ændre gennem nyvalg.«*

Det kunne en kommunist også have skrevet.

»En udemokratisk struktur«

Heri konstateres: *»Befolkningens mulighed for at få indflydelse på EU-politikken er langt mindre end muligheden for at få politisk indflydelse i den enkelte medlemsland... F.eks. at der kun i meget begrænset omfang findes en samlet europæisk offentlighed, hvor EU-spørgsmål kan diskuteres, og hvor igennem et folkeligt pres kan kanaliseres.«*

Og endvidere: *»... EU har en fastlåst udemokratisk struktur. På den ene side har EU en omfattende traktatfastsat politisk (højreorienteret) linje. På den anden side skal EU-kommissionen (som har initiativretten i EU) og EU-domstolen (som er*

højeste retsinstans i hele EU) bygge deres initiativer, forslag, afgørelser og domme på traktaten – de er traktatens vogtere. Og endelig kan traktaten kun ændres, hvis der på et og samme tidspunkt er enighed om det blandt samtlige 28 medlemslande.«

Og konkluderende: »Konkret betyder det, at hele EU og hele EU-apparatet vil fortsætte i den nuværende retning, så længe bare ét – i praksis skal det nok være et betydeligt – land insisterer på det – også selv om et flertal af befolkningen i EU og et flertal af EU's medlemslande måtte ønske noget andet. Og skæbnens ironi er, at denne grundlæggende anti-demokratiske struktur også kun kan fjernes ved eenstemmighed.«

Præcis analyse, som kommunisterne kun kan tilslutte sig.

»EU-parlamentets rolle«

Afsnittet fastslår i begyndelsen, at »EU-parlamentet er ikke et rigtigt parlament. De valgte har kun en meget begrænset adgang til at kontrollere magten. Medlemmerne af EU-parlamentet kan ikke stille selvstændige forslag til lovgivningen, men er underlagt EU-kommissionens initiativret. Og EU-parlamentet er frem for alt underlagt nogle traktatmæssige spændetrojer, som det ikke har nogen mulighed for at ændre – helt ned til parlamentets påtvungne månedlige rejsecirkus mellem Bruxelles og Strasbourg.«

Men »...på nogle områder kan EU-parlamentet forhindre dårlige forslag i at blive vedtaget, som det f.eks. skete med det såkaldte 'havnearbejderdirektiv', som dramatisk ville have forringet forholdene for alle havnearbejdere i EU, eller 'ACTA'-aftalen, som ville have begrænset ytringsfriheden og retten til et privatliv. Derfor er det ikke ligegyldigt, hvem der sidder i EU-parlamentet.

Enhedslistens parlamentariske princip om at arbejde for selv den mindste forbedring og imod enhver forringelse gælder også for EU-parlamentet. Dog kan vi aldrig støtte mere magt til EU – heller ikke i sager, som ellers kan lyde positive – da mere magt til EU altid vil medvirke til at styrke EU som institution.«

Igen en fornuftig analyse af EU-parlamentets rolle, som kommunisterne kan tilslutte sig.

»Danske politikere fører an i EU-tilpasningen«

I dette afsnit kritiseres »begeistrede danske politikere for ofte at gå længere i EU-integrationen end EU-medlemskabet nødvendiggør« og »modsat f.eks. Sverige, helt frivilligt valgt at tilslutte Danmark til en række af disse foranstaltninger. Det gælder f.eks. Finanspagten, som lægger meget snævre rammer for den økonomiske handelfrihed i Danmark, når det gælder statsbudgettet og den kommunale økonomi.«

Og det fortsætter: »Det samme ses på områder, hvor Danmark af historiske grunde har haft en traktatmæssig undtagelse fra at være med, først og fremmest på retsområdet, på militærområdet og vedrørende indførelsen af euroen. Her har det ikke i første omgang været EU, men EU-begeistrede danske politikere, som er gået forrest for at få disse undtagelser fjernet.«

Og konkluderende: »Derfor er kampen mod den EU-tilpasning, som EU-partierne i Danmark står i spidsen for, mindst lige så vigtigt som kampen mod tiltag, der kommer fra EU.«

»Euroens krise stiller EU foran en korsvej«

Indledningsvis: »Med anvendelsen af euroen i 19 af de 28 medlemslande og med forpligtelsen for yderligere 7 lande til at gå med på et tidspunkt står EU/Euro-zonen foran en korsvej. Enten må EU/Euro-zonen forvandles til en egentlig forbundsstat med en fælles økonomisk regering, eller også vil EU/Euro-zonen før eller senere bryde sammen i sin nuværende form.«

Og endvidere: »Bag dette dramatisk valg gemmer sig den kendsgerning, at Euroens udformning har været totalt forfjålet, fordi den hverken har taget højde for de store forskelle mellem de forskellige økonomier i Euro-zonen eller har etableret en omfordelingsmekanisme til at sikre de mindst produktive lande i Euro-zonen mod social forarmelse. Det økonomiske og levevilkårsmæssige kollaps i Grækenland er et tydeligt eksempel på dette. Euroen har aldrig været et rationelt økonomisk projekt, men et politisk projekt, hvor den fælles mønt har fungeret som en drivkraft i at flytte magt over den økonomiske politik væk fra de europæiske befolkninger og over til et centralistisk og stadig mere udemokratisk EU.«

Og afslutningsvis: »En dansk udtræden af EU vil bidrage til at skabe opbrud i hele EU-systemet og svække EU som sådan. Men vores perspektiv er en total opløsning af EU til fordel for en helt anden form for samarbejde på tværs af landegrænserne baseret på solidariske, demokratiske løsninger med respekt for de enkelte landes suverænitet, som det allerede sker i andre internationale samarbejdsorganisationer (Europarådet, OSCE, Nordisk Råd, Arktisk Råd, FN), der sagtens kan udbygges.«

Dette kan vi som kommunister også skrive under på.

»Grundlæggende forandringer umulige i EU«

Indledningsvis: »Enhedslisten er et socialistisk parti. Vi ønsker grundlæggende samfundsforandringer, hvor almindelige menneskers interesser og hensynet til miljøet vejer tungere end hensynet til det frie marked. Vi er fuldstændig bevidste om, at denne politik står i modsætning til EU's traktatgrundlag. Vi står derfor for det samme valg som alle andre progressive kræfter i EU: Enten at vente med de nødvendige forandringer til der kan opnås enstemmighed i EU – eller at bryde med EU. Stillet over for det valg er vi ikke i tvivl. Derfor går vi ind for dansk udmeldelse af EU.«

Og endvidere: »Men EU vil også være en forhindring længe inden vi overhovedet snakker grundlæggende samfundsforandringer. F.eks. kan Danmark ikke gennemføre aktuelle og jordnære forbedringer som afskaffelse af social dumping, forbud mod miljø- og sundhedsskadelige stoffer eller afskaffelse af lange dyrplageritranporter uden at komme på kant med EU-«

traktaten. Derfor arbejder Enhedslisten i Danmark og i samarbejde med andre socialistiske og demokratiske kræfter i resten af Europa for at svække, nedbryde og afskaffe EU. Sådant udvikling vil dansk udmeldelse kunne bidrage til.«

Endnu en kapitel vi som kommunister også kan nikke genkendende til.

»Alliancepolitik«

Endnu en gang slås det fast i dette afsnit: »Enhedslisten er grundlæggende modstander af EU og ønsker en dansk udmeldelse. Derfor er Enhedslisten kollektivt medlem af Folkebevægelsen mod EU.«

»På et rent demokratisk grundlag kan vi også arbejde sammen med andre, som ønsker at begrænse EU's magt. ... Men også en anden alliance er vigtig på EU-spørgsmålet. Nemlig i forhold til dem, som nok kan være kritiske over for EU på nogle få eller på mange punkter, men som håber at kunne sikre bedre forhold for f.eks. lønmodtagere, miljøet og dyrevelfærden gennem at stille krav til EU.«

Og endvidere: »Selvom vi ikke deler illusionen om, at der kan skabes markant bedre forhold inden for EU, så deler vi ønsket om de bedre forhold. Derfor er vi klar til at kæmpe sammen med alle, som ærligt ønsker bedre forhold – så det må være op til erfaringerne at vise, hvor meget som kan opnås indenfor rammerne af EU.«

Altså, også her, en alliancepolitik som vi kommunister kan genkende.

»Enhedslistens EU-modstand«

Indledningsvis: »Et centralt element i Enhedslistens strategi er at styrke internationalt samarbejde fra neden med afsæt i konkrete kampe mod konsekvenserne af EU's nyliberale politik og udemokratisk karakter. Forudsætningerne for politiske resultater er massive udenomsparlamentariske mobiliseringer. Da de fælles interesser er grænseoverskridende, skal samarbejde mellem arbejder-, kvinde-, miljø- og studenterbevægelse m.fl. ligeledes være det. Samtidig er det centralt at udvikle og styrke samarbejdet på venstrefløjen i Europa både i forhold til konkrete politiske kampe og ikke mindst om udfoldelserne af visionerne for en bedre verden.«

Og endvidere: »Vi støtter national selvbestemmelse – men afviser enhver form for nationalisme. Eksempelvis skal modstanden mod misbruget af udenlandske arbejdere via social dumping rettes mod arbejdsgiverne – ikke mod arbejdere fra andre lande. Udenlandske arbejdere er velkomne, men skal arbejde på samme løn- og arbejdsvilkår som danske arbejdere.«

Og mere: »Enhedslisten afviser den euro-nationalisme, som ofte er forklædt som internationalisme, men som går hånd i hånd med opbygningen af EU-staten. Det gælder f.eks. EU's udenrigspolitik, hvor udviklingslande påtvinges handelsaftaler, som kun gavner multinationale selskaber; hvor landsbrugs-subsidier gør det muligt for EU's landbrugsgiganter at dominere lokale markeder i udviklingslandene, og hvor EU's fiskerflåder tømmer de afrikanske farvande for fisk med lokal

fattigdom til følge.«

»Dagens store spørgsmål kræver virkelige internationale svar. Den økonomiske krise, klimakrisen og de store flygtningestrømme er tydelige eksempler.«

Og afslutningsvis: »Enhedslisten er et internationalt socialistisk parti. Derfor er vores modstand mod EU baseret på vores socialistiske og internationalistiske grundholdninger. Vi kæmper for et andet Europa og en anden verden. Verden er større end EU.«

Også en analyse som vi kan tilslutte os, som kommunister.

Forholdet mellem national og international lovgivning

Ovenstående delprogram blev næsten enstemmigt vedtaget i sin helhed, efter at et hav af ændringsforslag var blevet behandlet. Et af de vedtagne ændringsforslag fastslog Enhedslistens stilling til forholdet mellem national og international lovgivning:

»Enhedslisten støtter internationale minimumskrav – også i EU i forhold til miljø, klima, forbruger-beskyttelse og dyrevelfærd. Vi fastholder imidlertid også alle landes ret til at stille skrapere krav på disse områder, end dem der fremgår af de internationale aftaler.«

Det kan vi som kommunister også støtte.

Om selvstændig opstilling og forholdet til Folkebevægelsen

Årsmødet besluttede først med stemmetallet 205 for, 110 imod at Enhedslisten skulle opstille selvstændigt til EUP i 2019 og søge valgforbund med Folkebevægelsen mod EU, på **følgende grundlag**:

»EL opstiller til EUP-valget i 2019 og søger valgforbund med Folkebevægelsen mod EU med det formål, at styrke den progressive EU-modstand og fortsat sikre denne en repræsentation i EU-parlamentet.

EL vil opfordre til at man deltager aktivt i valgkampen for såvel Enhedslisten og Folkebevægelsen.

Enhedslisten vil opfordre til at man stemmer på enten Enhedslisten eller Folkebevægelsen.

Såfremt et eventuelt valgforbund kun opnår et mandat og det tilfalder Enhedslisten, fordeles de samlede økonomiske midler, der udløses ved valg og repræsentation i EU-parlamentet, mellem parterne i valgforbundet med udgangspunkt i de opnåede stemmetal. Enhedslisten vil som led i dette stille mindst en stilling til rådighed for Folkebevægelsen.«

Heri – for så vidt angår selvstændig opstilling af EL – var kommunisterne ikke enige med flertallet af Enhedslistens delegerede. De kommunistiske delegerede gav fra talerstolen udtryk for, at vi mente, at EL skulle afholde sig at opstille selvstændigt for at koncentrere den brede modstand hos Folkebevægelsen mod EU. Men et flertal af 241 stemmer mod 86 vedtog opstillingen og grundlaget for den.

Informationsteknologi og informationsfund

Et oplæg til debat

Af Niels Rosendal Jensen

I det netop vedtagne strategipapir rejses en lang række vigtige spørgsmål om udviklingen af arbejdet og arbejderklassen. Dette bidrag til den videre udvikling inddrager nogle problemer i forbindelse med informationsteknologien.

En brugbar karakteristik af sammenhængen mellem økonomi og politik kan findes i den sovjetrussiske økonom Kondratjovs teori om de lange bølger. Disse bølger kan skematisk opstilles som i nedenstående skema.

Hvad er så en Kondratjov-bølge? Det er svingninger i økonomien over en periode på 40-60 år. De bliver udløst af banebrydende innovationer, som kaldes basisinnovationer for at adskille dem fra andre innovationer. De hidtidige basisinnovationer er:

1. Kondratjov - 1780-1830/50	Dampmaskine og tekstilindustri
2. Kondratjov - 1830/50-1870/90	Jernbane og stål
3. Kondratjov - 1870/90-1920/35	Elektroteknik og kemi
4. Kondratjov - 1920/35-1950/80	Automobil og petrokemi
5. Kondratjov - 1950/80-2000/5	Informationsteknik
6. Kondratjov - 2000/2005-	?

Den femte Kondratjov er båret oppe af informationsteknologi. Teknologi kan og bliver af mange betragtet som en neutral størrelse, undertiden også som trin på trin i en uafvendelig og fremadskridende udvikling, en form for den teknologiske progressions stige. Denne neutralitet vil vi problematisere i det følgende. Der er en lang række forhold, der kan inddrages i en kritisk forståelse.

Hvordan virker digitaliseringen?

For det første digitaliseres traditionelt arbejde. Digitalisering griber dybt ind i f.eks. journalistik (nyhedsproduktion automatiseres, andelen af underbetalte freelancere vokser, gratis bidrag fra »borgerjournalister« m.v.) og lærerarbejde (online grydeklare timeplaner, nye muligheder for at måle læreres virksomhed, udvidelse af undervisningsopgaven til at omfatte vejledninger af studerende, samtaler med forældre og drøftelser med kolleger uden for normal arbejdstid). Begge eksempler viser, at professionelt arbejde fragmenteres til en grænse, hvor fagfolk oplever det som underminerende for erhvervsudøvelsen eller ligefrem de-professionalisering. Dette skal føjes til den lange række af faglærte og især ufaglærte jobs, der kan automatiseres i industrien, i restaurationsbranchen, i administration og andre steder. Digitalisering rammer altså ikke kun arbejdere med kort uddannelse.

For det andet opstår der nye former for arbejde, som allerede i udgangspunktet er fragmenteret og så at sige fordeles i form af »mikroarbejde« eller mindre opgaver, som løses af en række underbetalte »medarbejdere«, der byder sig til på et marked og således også underbyder hinanden. Lønningerne er som regel dårlige, ligesom arbejderens rettigheder er minimale. Det kender vi fra Uber og Amazon. Vil disse nye former for arbejde så øge udbytningen? I hvert fald øger de den teknologibaserede kontrol med de ansatte, samtidig med at selve spredningen af arbejderne i tid og rum begrænser deres evne til at identificere sig med andre og indlede kollektive handlinger.

For det tredje tager betydningen af det gratis arbejde til. Det kan kaldes »frit arbejde«, fordi det i form af online engagement bliver vanskeligere at skelne mellem udbytning, leg, arbejde og fritid. Den enkelte bidrager frivilligt, men opdager sjældent, at hendes/hans brug af de sociale medier skaber værdi, som kan

tilegnes af andre med henblik på at skabe profit.

Hvordan kan vi analysere den?

Ifølge Marx har teknologi dobbeltkarakter. På den ene side kan teknologiske forbedringer indebære lettelse og befrielse fra det hårde, især fysiske og ensformige slid, men på den anden side også medføre en hidtil uset rationalisering af produktionen, som forstærker udbytningen gennem intensivering af arbejdstempo og øget produktivitet. Marx betragter teknologi som et tveægget sværd. På den ene side kan maskiner styrke magten over arbejdskraften og gennemtvinge en intensiveret arbejdstid, forlænge arbejdsdagen, ændre arbejdsbetingelserne og bortrationalisere arbejdere. Magt fastholdes således *gennem teknologi, men virker også som teknologi*. Samtidig understreger Marx et håb om, at samfundet kan blive i stand til at gøre brug af disse teknologier på alternative, mere menneskelige måder. Teknologi rummer et frigørende potentiale, der åbner mulighed for at overskride lønsystemet og derved skabe reelle sociale produktionssystemer, altså det berømte spring fra nødvendighedens til frihedens rige. Marx' tilgang er båret af en idé om, at teknologier er vævet ind i samtidens sociale, økonomiske og politiske betingelser. For en stor dels vedkommende er udviklingen af nye teknologier dermed kulturelt bestemte. I et bredere perspektiv er udviklingsprocesserne altså langt mere

omfattende og større end maskinen, og teknologi udgør en væsentlig del af bredere sociale praksisser. Dette kan udlægges som en skillelinje mellem to modsatrettede teknologimodi, nemlig på den ene side »polyteknik« som en kombineret brug af redskaber rettet mod en livsorientering, fri menneskelig udvikling og med sigte på at løse humane problemer. På den anden side er »monoteknik« udtryk for udviklingen af gigantiske maskiner, som er yderst magt- og kraftfulde, men samtidig mindsker menneskers indflydelse og ikke opfylder menneskelige interesser. Bekymringen over megateknik udspringer også af de miljømæssige og økologiske konsekvenser af teknologi (Mumford 1934).

Holder vi os inden for Marx' forståelsesramme, skal informationsteknologien analyseres ud fra de gængse Marx'ske kategorier: bytteværdi, akkumulation, absolut og relativ merværdi, profitrate, reservearmé osv.

Nyere Marx-inspireret forskning og teoridannelse har især været optaget af det berømte »maskinfragment« i *Grundris*s (Marx 1975: 735-758). Blandt andet har André Gorz peget på de langsigtede virkninger af det immaterielle arbejde med begrebet »videnskommunisme« – dette arbejde leveres gratis og frigjort fra kapitalinteresser osv. Ideen er ikke Gorz', idet Robert Merton i sin tid talte om »akademisk kommunisme« som udtryk for, at akademikere udvekslede deres ideer, forskningsresultater og publikationer gratis. Gorz' idé er, at den almene samfundsmæssige viden og den almene fornuft (jfr. Marx, op. cit., s. 750) bliver den afgørende produktivkraft. Når det vil ske, vil kapitalismen stå over for et historisk vendepunkt. Imidlertid lykkedes det kapitalismen at overleve denne systemkrise. Overlevelsen skabtes ved hjælp af en særdeles voldsom omlægning og forandring, som vi alle kender til: lavere lønomkostninger, en omfattende teknologisk revolution, udvidede markeder (først regionale og senere globale), billigere former for kapital og nye og mere profitable forbrugsmønstre. Nye moder, nye visioner og ligefrem en ny smag produceres hele tiden. Reklame, marketing, design osv. udgør de største vidensindustrier i dag. De skaber også nye forbrugere og nye forbrugsgoder – f.eks. kan man købe en ny selvidentitet, og når man er træt af den, kan man anskaffe sig en ny. Mennesket er kort sagt en forretning. Men derved er systemkrisen ikke ude af verden. Den eksisterer fortsat og skærpes. Gorz hævder ligefrem, at denne vidensøkonomi er den form, kapitalismens krise antager, når kapitalismen er på vej ind i sin sidste fase (Gorz 2004).

Mens Gorz ser optimistisk på mulighederne, er andre mindre optimistiske. For hvad nu, hvis det immaterielle arbejde ender med at få samme status som andet gratis arbejde? I hvert fald ved vi fra den meget lange og intensive kamp for ligestilling, at reproduktivt arbejde i høj grad har været kvinders lod og har været ubetalt (Jarrett 2015).

Marx pegede også på, hvordan maskineriet kunne komme til at stå som en fremmed magt over arbejderen, og den side af sagen så dagens lys med Taylors fabrikssystem, som vi kender til fra samlebandene i Fords fabrikker. En af Althusser's elever, Michel Foucault, der i et par år var medlem af Frankrigs kommunistiske Parti, greb denne forståelse og udviklede en teori om overvågningssamfundet (Foucault 2002). Han benyttede

begrebet Panoptikon til at vise, hvordan overvågningen fandt sted i kaserner, skoler, fængsler og fabrikker. Foucaults teori understregede betydningen af arkitekturen. En bestemt arkitektur medfører konstant overvågning. Med de digitale muligheder er muligheden for overvågning udvidet betydeligt. Overvågningen ligger ikke længere kun og først og fremmest i skolebygningen, kasernen m.v., men bogstavelig talt i den digitale infrastruktur.

Hvad skal vi så kalde det digitale samfund?

Jodi Dean (2005) benytter begrebet »kommunikativ kapitalisme« til at fremhæve og forske i, hvordan kommunikative udvekslinger via digitale medier gøres til varer (kommodificeres). Nick Srnicek (2017) kritiserer de monopolistiske selskabers dominans i, hvad han kalder »platformkapitalisme«. De store spillere profiterer af det råmateriale, som den blotte cirkulation af data på deres systemer (apps, operative systemer m.v.) stiller til rådighed.

Denne kritiske indstilling er efterhånden folkelig. Naturligvis findes der mægtig kritik og advarende, løftede pegefingre, men det er ofte en overfladisk kritik, fordi mange udelukkende reagerer ud fra mavefølelser.

Lad os derfor prøve at gå bag om de mest udredte forestillinger om netværk, platforme, data og algoritmer.

Netværk er helt grundlæggende i den digitale teknologi. Mange forestiller sig, at internettet er decentraliseret og demokratisk. Men er der tale om en flad, ikke-hierarkisk struktur? Eller er der tale om, at netværk er medvirkende til at ændre forholdet mellem individ, fællesskab og samfund? Castells udviklede f.eks. en temmelig udbredt teori om netværksmagt med afsæt i en netværkslogik (1996). I forlængelse heraf er der senere kommet begreber til som netværkskultur, netværksidentitet og netværkssubjektivitet. Men hvad er konsekvenserne af at definere individer på grundlag af deres interaktioner i netværk? Hvordan binder netværk det sociale sammen? Og hvad er op og ned, når vi er interesserede i uligheder, hierarkier, reguleringer og begrænsninger, og hvor finder vi huller, læk og manglende forbindelser? (se f.eks. Cavanagh 2013).

Platforme bliver stadigt mere fremherskende, ret centraliserede og lukkede. De beskrives ofte som mellemmand, som knytter kunder, serviceydere, indholdsproducenter og reklame for social udveksling og økonomisk samspil sammen. De fremherskende platforme er f.eks. Google (søgning), Facebook (socialt netværk) og Uber (taxakørsel). Derimod er platforme i skyen mindre synlige. Sagen er, at hovedparten af online trafikken er koncentreret på 10-12 platforme og hovedservere, som ejes af Microsoft, Google, Amazon og Apple. Dermed er der skabt et digitalt økosystem, som på ingen måde ligner de tidligere idealer fra 1990'erne om en åben www-arkitektur. Men hvis vi i dag lever i et »platformssamfund« og alle områder af både det offentlige og privatlivet er gennemsyret af platforme, så er det muligt at indse de grundlæggende virkninger/effekter i retning af, hvordan det sociale liv opleves, erfares og organi-

seres – lige fra Airbnbs dynamiske effekter i boligkvarteret til produktion og cirkulation af fake news. De største platforme nærmer sig samme styrke og indflydelse som staterne i forhold til at styre mennesker. De største platforme indtager nærmest en monopollignende status. Jo flere der bruger dem, desto flere informationer kan de sælge til firmaer, der sælger deres produkter via nettet. Det fænomen kaldes »platformkapitalisme«, som i stigende grad benytter informationsteknologi, data og internettet som forretningsmodel. Dvs. at den slags organisationer – f.eks. Uber – både er en software-platform, en forretning som udtrækker og kontrollerer data, et transportfirma og en arbejdsorganisation. Her konfronteres vi både med et monopol og med de forandringer i arbejdet, som finder sted omkring disse platforme. Det rejser de klassiske spørgsmål: er f.eks. Uber en platform, der fremmer fleksibilitet og øger mulighederne for dem, der hidtil har været underbeskæftigede? Eller er der tale om at formindske arbejdsstabilitet og arbejderrettigheder?

Data er et nøgleelement i beskrivelserne af netværk og platforme. Teknisk set stammer digitale data fra en bred variation af forskellige kilder og former sig ligeledes ganske forskelligt. Det gælder f.eks. institutionel styring og overvågning, data genereret gennem rutineoperationer i software og også brugerskabte data, som mennesker afgiver frivilligt, når de bruger digitale teknologier. De bliver først socialt og samfundsmæssigt interessante, når de benyttes til at udvikle modeller og foretage beregninger ift. mennesker, produkter og steder (jfr. også her Big Data). Data er ikke neutrale, objektive eller uproblematiske. Data er ikke neutrale, men i høj grad politiske af natur – de er fulde af værdier, interesser og antagelser, som former og begrænser, hvad der gøres med dem og af hvem. På den måde bliver data til en vigtig brik i magtrelationer. F.eks. at data er med til at afgøre, hvad der betragtes som social viden. Faren er, om dataudtræk er repræsentative hhv. reduktionistiske. Digitale data nøjes ikke med at beskrive, men er i allerhøjeste grad med til at definere vores sociale liv.

Algoritmer og automatisering er blevet en afgørende måde at forme vores hverdag på. En algoritme er en serie af programmerede logiske trin, som organiserer data med henblik på at opnå specifikke resultater, der ofte forstås som en kombination af logik og kontrol. Et særligt problem og dermed et særligt mål formuleres i computersprog (dvs. ved at definere variable, trin og indikatorer). Derefter afprøves formuleringen på allerede eksisterende data, og dets parametre rettes til og finjusteres mhp. at opnå de ønskede resultater så effektivt som muligt. Derefter kan algoritmen indsættes i en applikation. Dette kan betragtes som en objektiv, teknisk proces, som bygger på effektiv opnåelse af et resultat. Algoritmer understøtter de fleste digitale systemer og praksisser, som beror på beslutninger og

forudsigelser, som er gjort – lige fra resultater af brugen af en søgemaskine på biblioteket til førerløse metrotog eller økonomiske udsigter. Det ligner i grove træk en instrumentel rationalitet. Den kritiske interesse spørger naturligvis til de underliggende værdier og betydningsdannelse: Hvilke problemer skjules, hvilke kompromisser er indgået, hvad er udeladt, og hvilke bias findes? Faren for reduktionisme i forhold til f.eks. komplekse sociale situationer er åbenlys: hvilke former for diskrimination kan ses i algoritmernes kalkulationer og vurderinger? Derfor må man også rejse spørgsmålet: Hvem leverer disse algoritmer, og hvem designer dem? Tager vi Googles søgemaskiner, er der ikke tale om en autonom aktør, men derimod om Googles handlinger (altså firmaet, dets medarbejdere, dets aktionærer osv.). Kritikken går også bredere ud, når der i sociologisk forskning tales om algoritme-identitet, algoritme-kultur, algoritme-kontrol og algoritme-styring. Pasquale siger f.eks., at vi i stigende grad tvinges til at adoptere et algoritmisk selv, og at dette kan føre til diskussioner om øget transparens og algoritmisk accountability (Pasquale 2015).

Dette er nok, hvad tyskerne kalder »eine grausame Salbe« – men det kan forhåbentligt stimulere den løbende diskussion om forandringer i samfundet.

Referencer

- Castells, M. (1996). *The Information Age: Economy, Society and Culture*. Oxford: Blackwell
- Cavanagh, A. (2013) Imagining networks: the sociology of connection in the digital age, in Orton-Johnson, K., and Prior, N. (eds), *Digital Sociology*. Basingstoke: Palgrave Macmillan (pp. 169-85)
- Dean, J. (2005) Communicative capitalism: circulation and the foreclosure of politics, *Culture Politics* 1(1): 51-74
- Foucault, M. (2002). *Overvågning og straf: Fængslets fødsel*. Frederiksberg: DET lille FORLAG
- Gorz, A. (2004). *Wissen, Wert und Kapital: Zur Kritik der Wissensökonomie*. Zürich: Rotpunktverlag
- Jarrett, K. (2015). *Feminism, Labour and Digital Media*. Abingdon: Routledge
- Marx, K. (1975). *Grundrids til kritik af den politiske økonomi* 3. København: Rhodos
- Mumford, L. (1934). *Technics and Civilization*. Chicago: University of Chicago Press
- Pasquale, F. (2015) The algorithmic self, *Hedgehog Review* 17(1), www.iasc-culture.org/THR/THR_article_Spring_Pasquale.php
- Srnicek, N. (2017). *Platform Capitalism*. Cambridge: Polity

De 3 K-partier: Samarbejde eller genforening?

Af John Christoffersen og Luis Monteiro

Den 8 november afholdt Pensionisterne Kulturförening af 1965 et møde, hvor man stillede spørgsmålet: »Hvordan er det gået med forsøget på en samling af de kommunistiske partier i Danmark?« Det var 4. gang indenfor de sidste 5 år, at man holdt et medlemsmøde om emnet. Og det var en fuld sal og en oplagt forsamling, der var mødt for at høre repræsentanterne for de tre partier.

I panelet sad Hjørdis Nielsen fra KPID, Jørgen Petersen fra KP, og DKP var repræsenteret ved Henrik Stamer Hedin.

I sit oplæg fastslog **Henrik Hedin** (DKP), at »spørger man hvordan det går med genforeningsprocessen, så er svaret, det går slet ikke«. Det har ikke været den nødvendige vilje blandt partiledelserne, mens der blandt medlemsskarerne har været stor vilje til processen. Men selv om vi ikke har kunne finde sammen i et parti, så har vi samarbejdet som f.eks. om Rød Sommerlejr, Fælles 1.maj i Århus, initiativer mod NATO, i kampen mod EU m.v.

Til forskellige tider har der været forsøg mellem de to partier at finde sammen, udenom det tredje. De to andre partier gik sammen om en sammenslutning udenom os. En anden gang henvendte KPID sig til os, men det førte heller ikke til noget.

Fra DKP's 35 kongres i 2015 rettede vi en ny henvendelse til de to andre partier, om at starte en debat om hvad det egentlig er, der skiller os. Men vores henvendelse blev afvist med begrundelser som en topstyret proces og forholdet til Enhedslisten.

Jeg tror der er stor velvilje mellem vores medlemmer. Og jeg forventer, at vi på vores landspartikonference i forbindelse med partiets 100 år i weekenden, vil diskutere, hvordan vi kommer videre.

Vejen frem er samarbejde, som vi oplever det bl.a. i Odsherred og Århus. Der er brugt mange spildte kræfter i forsøg på at

samles.

Hjørdis Nielsen (KPID) var enig med Henrik Hedin i hans udlægning af det historiske forløb med forsøg på samling.

Med hensyn til KPID havde man en ekstraordinær kongres (marts 2019), som var en udløber af en ordinær kongres i 2018, hvor vi havde en lang diskussion, om vi selv skulle nedlægge KPID, og at KP skulle gøre det samme, og så lave et nyt parti. Det endte ud med, at vi ønskede at bevare vort parti KPID. Men vi ønsker at styrke samarbejdet mellem de tre kommunistiske partier bl.a. omkring EU, fredsarbejdet og overenskomster.

Hvis der skal ske en samling af de 3 K-partier, er det KPID's opfattelse, at dette må ske gennem dannelse af et nyt parti, som de tre nuværende partier går sammen om at danne.

Jørgen Petersen (KP) gav udtryk for, at enhed mellem K-partierne var vigtig. Beklagede at vi ikke har kunne samles. KP er for en sammenslutning af partierne, Der er ingen modsætninger mellem KPID og KP, som begge bygge på marxismen-leninismens grundlag. KP er klar til en sammenslutning, men tager KPID's beslutning til efterretning. Vi forstår ikke KPID's beslutning fra sidste kongres, og jeg synes den er uansvarlig.

DKP's dobbeltmedlemskab i Enhedslisten (fremover kaldet EL) udelukker en sammenslutning med DKP. KP vil ikke tolerere dobbeltmedlemskab, og for at der kan blive tale om at gå sammen, bliver det på KP's betingelser.

Debatten

I den efterfølgende debat var der stor lyst til at diskutere spørgsmålet. Her kommer der et repræsentativt udpluk af debatten.

Jacob Jensen mente, at for at genforene sig behøver man ikke at være enige om alt. Og hvis man på forhånd siger, at man ikke vil godkende dobbelt medlemskab, så har man på forhånd udelukket muligheden for at tale sammen.

Henrik S. Hedin: Man er ikke bundet af demokratisk centralisme i EL. Derfor er det muligt at arbejde der, selv om man er medlem af et kommunistisk parti.

Hjørdis Nielsen: Vi manglede tro og vilje til at nedlægge de to partier (KP og KPID) og starte helt forfra på ny.

Luis Monteiro: Der er efter min mening flere ting, der forener de tre partier, end der skiller. Jeg tror godt, vi kan tale os frem til en fælles holdning til f.eks. EL, hvis man forsøger. Indtil nu har der været brugt alt for mange kræfter på at bekrige hinanden.

John Berg Larsen fortalte, at han havde siddet i forhandlingsudvalget fra KPID i forsøget på at danne et nyt parti med KP. De to forhandlingsmøder viste, at ingen af de to partier ønskede at lave et nyt fundament, hvorpå der kunne bygges et nyt parti. KPID havde fra start af indledt forhandlinger uden at være indstillet på en

Panelet: Fra venstre Hjørdis Nielsen, Henrik Stamer Hedin, Jørgen Petersen

sammenslutning. Der var helt klart mangel på tillid mellem de to partier og enkeltpersoner.

Endelig mente John B. Larsen ikke, at problemerne omkring EL var så stort, at det kunne være en hindring for at skabe et nyt parti.

Formanden for Pensionisterne kulturforening af 1965, *Anders Kristensen*, som var dirigent på mødet, gav udtryk for, at der var mange, der følte sig som kommunister, men ikke kan forliges med splittelsen, hvilket afholder dem fra at blive organiseret. Derfor er en samling vigtig.

Jørgen Petersen understregede at, KP har gjort op med DKP-ML's tidligere holdning til Sovjetunionen. Vi er ikke et maoistisk parti, som nogen beskylder os for. Men DKP må gøre op med det, at man kan være medlem af EL, hvis man vil lave et nyt parti sammen med os.

Henrik S. Hedin syntes, at Jørgens krav om, at DKP skal rette sig ind efter KP's stilling til dobbelt medlemskab, er arrogant. Nej, vi skal acceptere hinandens synspunkter, hvis der skal skabe grundlag for at gå sammen.

Lena Bang fortalte, at hun var nyindmeldt i DKP, og opfordrede de tre partier til at gå sammen.

Ole Glerup forstod ikke, at der kunne være så store modsætninger mellem de tre partier, som skulle forhindre en sammenslutning.

Svend Erik Christensen havde selv været medlem af EL, men meldt sig ud, da EL blev et nyt socialdemokrati.

Troels Laier mente, at de tre K-partier mangler en vurdering af, hvorfor Sovjetunionen gik i opløsning.

Konklusion

Mødets konklusion var, at langt de fleste gik ind for en sammenlægning/genforening af de tre K-partier, men ikke alle syntes, at tiden var moden til det. Dog var der stor enighed om at fortsætte samarbejdet med de emner, som alle er enige om – på græsrodsniveau. Og måske – nedefra – opbygge den nødvendige vilje og enhed, så det en dag bliver muligt at genforene alle tre K-partier.

CUBA-SOLIDARITET: Lotterivindere trukket

Ved det såkaldte verdensjulemarked i Casa Latinoamericana søndag 1. december blev de 32 vindernumre i årets Cuba-lotteri offentliggjort.

Vindernumrene blev:

Rejsegavekort til Cubarejse, værdi 16.000 kr. NR: 0676

Weekendophold på Hotell Havana i Varberg. NR: 2063

Gavekort til Dansk-Cubansk Forenings butik. NR: 2540

10 x bogen: »De Fem Cubanere«.

NR:0088+0448+0558+1040+1449+2867+3067+3303+3516+4236

3 x 2 fl. rom Santiago de Cuba. NR: 0627+2265+4206

6 x en fl. rom Havana Club 7 år. NR: 1168+1776+2416+3157+3298+4799

5 x 2 stk. Havanna-cigarer. NR: 3051+3154+4177+4637+4773
5 x bogen: »Cuba-USA 50 års blokade skiller stadig«. NR: 2292+2827+2857+3685+4741

Vinderne kan henvende sig pr. telefon, mail, brev eller personligt for at få præmien udleveret. Vinderloddet skal afleveres til regnskabet.

Kontakt:

Dansk-Cubansk Forening

Høffdingsvej 10

2500 Valby

Telefon 38101550 (onsdage kl. 17-19)

Mail: post@cubavenner.dk

Gevinster skal afhentes senest 31. januar 2020.

**Tak til alle, der købte lodder og støtter solidaritet med Cuba.
GODT NYTÅR * VIVA CUBA!!**

Dansk-Cubansk Forening

Venskabsforeningen Danmark-Den Demokratiske Folkerepublik Korea:

USA må genoptage forhandlingerne med DDF Korea

Venskabsforeningen Danmark-Den Demokratiske Folkerepublik Korea har den 30. november 2019 afholdt sin årlige generalforsamling og udtaler følgende:

Processen frem mod forsoning og fred på den koreanske halvø er gået i stå. Sidste år blev der ellers afholdt 3 historiske topmøder mellem Den Demokratiske Folkerepublik Korea og Sydkorea, der skulle forbedre forholdet mellem Nord og Syd på Koreahalvøen, og en række konkrete tiltag blev sat i gang i retning af forsoning, samarbejde, fælles velstand og nedrustning.

DDF Koreas øverste leder Kim Jong Un og Sydkoreas præsident Moon Jae In underskrev de historiske erklæringer i Panmunjom i april og i Pyongyang i september 2018, der sigtede mod fred, velstand og genforening på den koreanske halvø.

Og for første gang nogensinde mødtes en præsident fra USA og lederen fra DDF Korea ved topmødet i Singapore, hvor DDF Koreas øverste leder Kim Jong Un og USA's præsident Donald Trump den 12. juni 2018 underskrev en historisk fælles erklæring, hvor man understregede vilje til at opbygge en varig og stabil fredstilstand på Koreahalvøen og fredeliggørelse og nor-

malisering af forholdet mellem DDF Korea og USA.

Det opfølgende topmøde mellem DDF Korea og USA i Hanoi i februar 2019 blev imidlertid brat og ensidigt afsluttet af USA's præsident Donald Trump, uden at der blev underskrevet nogen erklæring eller truffet nogen beslutning om, hvordan en varig og stabil fredstilstand på den koreanske halvø skal kunne skabes.

USA har nægtet at opgive sine barske sanktioner og blokade mod DDF Korea, ligesom man fastholder sine militærøvelser og militære tilstedeværelse og sin atomparaply i Sydkorea, og dermed forhindres den spirende forsonings- og fredsproces mellem Nord og Syd i Korea.

USA må opgive sine forsøg på udpining af Den Demokratiske Folkerepublik Korea ved at ophæve sine sanktioner og blokade og indgå en gensidigt forpligtende aftale om total atomafrustning på Koreahalvøen. Kun derved kan en varig og stabil fredstilstand skabes og vejen for en Nord-Syd forsonings- og fredsproces genåbnes. Derfor må USA til forhandlingsbordet omgående.

Vi opfordrer den danske regering til over for USA og internationalt at bakke op om denne appel.

**USA MÅ GENOPTAGE FORHANDLINGERNE MED
DDF KOREA!
STOP SANKTIONERNE OG BLOKADEN MOD
DDF KOREA!
FOR GENSIDIG TOTAL ATOMAFRUSTNING
PÅ HELE KOREAHALVØEN!**

Pensionisternes Kulturforening af 1965

16. december 2019

Der indkaldes hermed til:

Ordinær generalforsamling

Fredag den 31. januar 2020 kl. 12.00 hos 3F BJMF, Musikhuset, Mølle Alle 26, Valby.

Dagsorden:

1. Valg af dirigent og referent.
2. Valg af 2 stemmetællere.
3. Bestyrelsens beretning.
4. Regnskab.
5. Indkomne forslag.
6. Vedtagelse af budget.
7. Valg af formand for to år (Anders genopstiller).
8. Valg af 2 bestyrelsesmedlemmer for to år (Hanne F. og Ole G. genopstiller).
9. Valg af 2 bestyrelsessuppleanter for et år.
10. Valg af 2 bilagskontrollanter for et år.
11. Valg af 2 bilagskontrollantsuppleanter for et år.

Ifølge vedtægternes § 3 skal indkomne forslag, der ønskes behandlet på generalforsamlingen under punkt 5 på dagsordenen, være bestyrelsen skriftligt i hænde senest 8 dage før generalforsamlingen. Forslag kan afleveres til bestyrelsen på medlemsmøderne eller sendes til formanden Anders Kristensen, Mjølnerparken 50, 2.tv., 2200 København N. eller pr. mail til a@kristensen.mail.dk eller sms på 23 69 07 80.

Husk: For at deltage i generalforsamlingen skal du have betalt medlemskontingent 200 kr. for 2020. Det kan ske til Hanne Frisk på møderne eller på netbank til: Danske Bank reg.nr. 1551 konto 00 11 24 09 33.

Kammeratlig hilsen
Bestyrelsen

Pensionisternes Kulturforening af 1965:

Vinter- og forårsprogram 2020

24. januar: Samarbejdet i Aktionsgruppen Arbejdere og Akademikere i 1970'erne på B&W Værftet. Oplæg ved B&W-smed Ole Nielsen og sociolog og professor emeritus i sundhedsfremme Lars Iversen. Mødet foregår i mødelokalet Slagkraften i hovedbygningen i kælderens.

31. januar:

Generalforsamling.

7. februar:

Sonja spiller Arbejdersange, Evergreens og gamle revyviser, som vi kan nynne og måske synge med på. Det foregår i mødelokalet Slagkraften i hovedbygningen i kælderens.

14. februar:

Bennys skipperlabskovs. Pris 100 kr. pr. medlem. Tilmelding og betaling til Hanne Frisk eller via netbank Danske Bank reg.nr. 1551 konto 00 11 24 09 33.

21. februar:

Krigssejlerne – historien om de danske krigssejlere under 2. Verdenskrig – oplæg ved Morten Bach fra 3F Sømændene og Det Internationale Transportarbejderforbund.

28. februar:

FN's 17 Verdensmål. Oplæg af Klaus Fink.

6. marts:

Det fascistiske kupforsøg i Ungarn i 1956. Oplæg ved Anton Nielsen.

13. marts:

Kampen om Arktis. Oplæg ved Hjørdis Nielsen.

20. marts:

Det røde Finland. Oplæg ved Svend Erik Christensen.

27. marts:

Udflugt. Nærmere info følger.

3. april:

Forårsafslutning med lotteri og Bennys store kolde bord med lune retter. Pris 125 kr. pr. person. Tilmelding og betaling til Hanne Frisk eller på netbank Danske Bank reg.nr. 1551 konto 00 11 24 09 33 senest 27. marts 2020.

Møderne afholdes kl. 11.30-14.00 hos 3F Bygge-, Jord- og Miljøarbejdernes Fagforening i København, Mølle Alle 26, Valby (i Musikhuset).

Nye interesserede medlemmer kan deltage på prøve op til to gange mod en betaling af 20 kr. pr. gang. Medlemskontingent udgør 200 kr. årligt og 100 kr. halvårligt. Yderligere information fås hos: Formand Anders Kristensen tlf. 23 69 07 80 eller e-mail: a@kristensen.mail.dk eller næstformand Troels Laier tlf. 24 91 05 36 eller e-mail: tlaier@webspeed.dk

Danmarks Kommunistiske Parti

og

Skub's redaktion

ønsker alle kammerater og læsere et
godt og rødt nytår 2020

**VI ØNSKER DANMARKS
KOMMUNISTISKE PARTI
TILLYKKE MED DE 100 ÅR
OG GODT NYTÅR TIL
SKUBS LÆSERE**

STØT DEN SOCIALISTISKE OPBYGNING I
KOREA!

STØT KOREAS UAFHÆNGIGE OG
FREDelige GENFORENING!

STØT TOTAL ATOMAFRUSTNING PÅ DEN
KOREANSKE HALVØ!

USA UD AF KOREA!

STYRK DEN INTERNATIONALE SOLIDARITET!

**VENSKABSFORENINGEN DANMARK -
DEN DEMOKRATISKE FOLKEREPUBLIK KOREA**
www.ds.korea.dk

**I ØNSKES ALLE ET RIGTIGT
GODT OG RØDT NYTÅR**

Vi sparker kapitalismen og uligheden ud i det nye år

PENSIONISTERNES KULTURFORENING AF 1965